

Molekule

Katja Grcić

Godina proizvodnje: 2017.

Broj ženskih likova: 5

Broj muških likova: 7

Autorska prava: sva prava pridržana

Drama Molekule autorice Katja Grcić bavi se međuljudskim odnosima u urbanom, suvremenom kontekstu. U središtu molekularne strukture nalazi se bračni par Janković, dobrostojeći intelektualci čija bezuspješna borba da umjetnom oplodnjom dobiju dijete vodi ka dekonstrukciji njihovog odnosa. U središtu atoma nalazi se Helene Janković, žena koja u svojim tridesetima pomalo gubi tlo pod nogama. Ona nije feministička heroína, ali nipošto nije ni sušta suprotnost. Helene jest snažni ženski lik, međutim ona toga nije svjesna i u tome leži njen, kako unutarnji, tako i vanjski konflikt. Navikla da se čitav život podređuje autoritativnom i narcisoidnom ocu, Helene nesigurno tapka u raznim smjerovima pokušavajući ispuniti prazninu s kojom se susreće te otkriti vlastite potencijale i talente.

Njen otac Davor nije samo njen otac, on je i svojevrsna metafora upravljačkih struktura u Hrvatskoj. Pa tako svojoj kćeri daje strano ime, u svom megalomanskom pristupu upravljanju zadužuje se i potpuno propada, nimalo ne odustajući od svoje arogantne aure. Korumpiran i manipulativan, ne bira sredstva i ne razmišlja o posljedicama, a kroz njegov šarm i prividni uspjeh probijaju brojne mizogene sjenke.

U Molekulama likovi su poput atomskih čestica, spajaju se i razdvajaju, odbijaju jedni o druge, pa opet privlače i povezuju. Otudjenost, manjak bliskosti, nesposobnost upravljanja sobom i svojim resursima zajednički je lajt motiv koji plete mrežu međuljudskih odnosa. Likovi u Molekulama nisu dovršeni, zaokruženi i definirani, oni su u stalnom gibanju, mijeni i korelaciji te upravo time, a ne linearnom radnjom, uvlače čitatelja u svoje neizvjesno kretanje pozivajući ga da istovremeno i sudjeluje i promatra, dajući mu čas odmak, a čas izravnu neposrednost. Njegujući takav pristup omogućuje mu se da sagleda nukleus društva u kojem živi, vlastite promašaje i koprcanja, te da se postavi u korelaciju s onima koji ga okružuju kako bi ogleđajući se u drugima dobio izvanrednu priliku da ugleda samoga sebe.

Lica:

Helene Janković (39) - žena

Tomas Janković (45) - Helenin muž

Frank (44) - Tomasov kolega s posla

Viktor Volf (40) - Helenin (polu) ljubavnik

Davor Majetić (77) - Helenin otac

Zvonimir Pelicarić (65) - odvjetnik

Vjekica (30) - medicinska sestra

Hrvoje (29) - medicinski brat

Vera (45) - Viktorova prijateljica, slikarica

Viviana (39), Marija (35) - Helenine prijateljice

Andrea (40) - arhitektica, samohrana majka

Kruno (27) - fotograf, blogger

majka i dijete koji prolaze ulicom

nepoznata gospođa koja prolazi ulicom

Dječak 1: Roko (9)

Dječak 2: Luka (8)

Djevojčica 1: Lana (8)

Djevojčica 2: Maja (8)

Djevojčica 3: Mia (9)

Viktor

Prizor 1.

Muškarac odjeven u boemski stil furiozno kida stranice knjige koju drži u ruci. Jedan po jedan papiri koje baca u zrak padaju na pod. Pozornica je ulica, pješački dio. Iz zvučnika dopire buka prometa (automobili, tramvaj, motori, kočnice, trube).

VIKTOR: Eto tako! (*kida papire ljutito*) To je rješenje! To je to! Moj leteći roman! Leteći cirkus Viktora Volfa! Navali narode! (*Ispod glasa*) Jebo vas narod da vas jebo. I vaš narodni čitateljski ukus. I to što se nagrade uvijek, ali uvijek dodjeljuju zna se kako. Ja tebi, ti meni. Felacio famozo! Evo, besplatni ulomci mog remek-djela! Za svakodnevnu uporabu...s ovim gusto otisnutim slovima možete obrisati drvene površine, parkete ili vlastitu masnu guzicu...

Jedan se čovjek u prolazu sagne, podigne jedan od papira na podu, kratko se zagleda u njega i potom ga baci gdje ga je i našao. Viktor ga šutke promatra. Odjednom se smirio, kao vulkan nakon što izbacio svu lavu. Prođe zatim još jedna gospođa s pudlom. Na jednom od papira ostane otisak pseće šape. Viktor podigne papir s poda i šutke bulji u njega.

Prizor 2.

Viktor zamišljen sjedi na klupi u parku i gleda u prazno. Prilazi mu mladić s velikim fotoaparatom prebačenim preko desnog ramena.

KRUNO: Bok! Ja sam Kruno i fotkam ljude ovak' po gradu...paaa...

VIKTOR: Šta?

KRUNO: ...pa sam vas eto uočio i htio vas pitati jel bi vam to smetalo

VIKTOR: Šta bil mi smetalo?

K: Pa da vas fotkam.

V: Mene? A zašto? Jesam ja nešto poseban?

K: Pa svaki čovjek je poseban

V: A gdje to?

K: Kako?

V: Kažem, gdje je to mjesto gdje je svaki čovjek poseban?

K: Paa svugdje

V: Svugdje? Mhm. Tebi sigurno dobro ide u životu.

K: Pa ne žalim se. (*nabaci veliki, široki smiješak*) Imam svoj bloog, imam psaa, super freeendove...

V: Odlično. A što će ti moja fotka?

K: Pa stavit ću je na blog.

V: A što će ti moja fotka na blogu?

K: Pa neće bit samo fotka, ispod će biti i vaša priča.

V: Moja priča?

K: Da.

V: A otkud tebi moja priča?

K: Pa vi ćete mi je ispričati.

V: Hahahah.

K: Onda?

Svjetla se gase. Čuje se škljocaj fotoaparata.

Prizor 3.

Viktor sjedi u sofi i priča na mobitel. Radna soba, knjige, radni stol, na njemu lampa, polumrak. Puši. Na stolu čaša viskija s ledom.

V: Ma da, i onda je opalio, a ja sam imo facu ko da mi je neko umro. ...Haha...Ma ne, ma šta ima veze, briga me...Da, jučer je stavio, odmah navečer...Da...ali čekaj, šuti, slušaj što je ispod napisao...kao što biste htjeli podijeliti s mojim followerima bla bla i stvarno me citirao, napisao je: "Htio bi podijeliti to da sam danas popušio nagradu jebenog T-portala". Daa, da, stavio je "jebenog." ... Ma da, možda mi se sad netko smiluje i uskoro mi udjeli kakvo priznanje, jer zbilja na fotki izgledam kao da sljedeću šansu neću dočekati... Haha...Ma zajebajem se, dobro sam. Ali znaš i sama koliko bi mi taj novac značio. A moj roman jest roman godine, što god ta bagra mislila o tome. Uostalom prodao sam preko deset tisuća, o čemu oni mogu samo sanjati...ali dva posto je sranje... Joj nemoj me tješiti Helene, znaš da mi se to gadi. ...Znam, znam ali mi se isto gadi. ...Sutra. ...Ne, bit ću kod Veronike. ...Kako koje? Pa znaš, one slikarice što ima stan dolje.... E pa kod nje. ...Šta? Aaa to, pa uguglaj s heštegom *svakičovjekjeposeban* pa ćeš vidjet...hahah

Prizor 4.

Viktor sjedi za stolom i piše. Čuju se udarci prstiju o kompjutersku tastaturu. Na video-zidu iznad njegove glave se ispisuje sljedeće. Muški glas čita.

"Ima već par dana da sam doputovao. Vere hvalabogu nema. Ona bi me samo ometala. Prekjučer sam se uspio izgubiti. Završio sam u nekoj slijepoj ulici u Varoši i taj me prizor vlastite izgubljenosti posve obuzeo. Sad već tri dana pišem o toj nepostojećoj ulici. Nije je bilo na Google Maps, niti je itko od ljudi koje sam zaustavio znao kako se zove. Svi su rekli da nisu odavde. Tako je to s tim vrazjim turizmom. Već sam tri puta preradio tekst. Danas dok sam ga čitao, činilo mi se da to što ja pišem, da je to takvo jedno sranje.

Navečer, prije spavanja, još uvijek je se sjetim, njenih ruku, onog madeža po sredini leđa i kako je rekla da to znači težak teret za čitav život. Ponekad mi još uvijek padne na pamet ono ludilo koje me obuzelo kad su mi javili, ne znam zapravo što me spopalo. Sad kad o svemu razmišljam, sjećam se da sam gledao u tu kameru tako poraženo, nadajući se da onaj klippan nije dovoljno talentiran da to i zabilježi. Ali bio je. Jebiga, bio je."

Tomas

Prizor 5

Jutro je. Helene i Tomas u krevetu. Ona ljutito ustaje. Odjevena je u crni svileni negliže. Tomas je zabezegnuto promatra iz postelje. Zatim i on ustaje i oblači se. Helene u toku svađe kuha kavu i oblači usku pencil suknju, a zatim pegla bijelu bluzu. Tomas ustaje i bez riječi se oblači i brije.

Helene: Šta sad šutiš?

Tomas: A što bi trebao?

Helene: Oćeš da ti ja kažem što bi trebao?

Tomas: To ionako stalno radiš...

Helene: Molim?

Tomas: Gle, ja se ne ljutim Helene...tako da stvarno ne znam što se ti imaš ljutit...

Helene: A što bi se ti ljutio?

Tomas: Molim te ne pravi se glupa...

Helene: Ne, stvarno ne razumijem jebote...

Tomas: Ne razumiješ? Što je tu onda mogu...

Helene: Ne mogu se opustit Tomas...

Tomas: To mi je jasno.

Helene: Taj ton...

Tomas: Isuse, Helene, e daj me pusti da izdrkam i spremim se za posao. *(Zalupi vrata kupatila.)*

Helene: Kretenu!

Helene kuha kavu i zatim pegla. Tomas izlazi iz kupatila. Oblači se. Oboje šute. Helene sjedi i pije kavu.

Helene: Dobro znaš što sam sve prošla u zadnje dvije i pol godine, dobro znaš...

Tomas: Znam jebote znam! Ne moraš mi prepričavati! Ja živim ovdje, sjećaš se?

Helene: Znam da živiš ali...

Tomas: ...ali sam na putu, ali me nema doma... što?

Helene: Sve to.

Tomas: Ali sam svejedno bio uz tebe. I brojao sam cikluse, planirao obaveze oko ciklusa, sve što sam mogao sam podredio tvom ciklusu Helene! I sad želim jedan običan, neciklusni seks, i u redu, ne možeš, ne da ti se, nema veze...al daj me nemoj više jebat.

Helene: Milion puta sam išla sama u kliniku! Sama Tomas. Ne zaboravi da sam i u Sloveniju zadnji put išla sama.

Tomas: Helene, žao mi je što nisam bio uz tebe, ali znaš koliko je simpozij u Münchenu bio važan. I nemoj da sad povlačim...

Helene: Što?

Tomas: Zakasnit ću.

Helene: Misliš da je to što si ti sve platilo, ili to što si sve ubrzao preko Alebića, da je to dovoljno?

Tomas: Ne, ne mislim da je dovoljno. Šta još hoćeš čuti?

Helene *(ispod glasa)*: Ništa

Tomas: Gle, znam da si nervozna, i ja sam isto...i svaki put kad čekamo je za poludit...ali baš zato sam htio da se opustimo...

Helene: Meni to nije opuštanje...

Tomas: Meni se činilo da uživaš...

Helene: Ja prvo moram bit opuštena da bi uopće mogla...

Tomas: Ok, ok. (pauza) Kako je sve to bizarno jebote.

Helene: Što to?

Tomas: Pa to...to što mućkamo dijete u epruveti...a zadnji put smo spavali...ne sjećam se više...

Helene: Pa nađi si nekog da se isprazniš ako ti toliko fali. (drsko)

Tomas: Kao što si ti našla mene?

Helene: Šta ti to znači?

Tomas: Ništa. Bok.

Tomas izađe iz stana i zatvori vrata za sobom. Helene je na rubu neurotičnih suza. Odlazi do ladice u kutu dnevne sobe i iz nje, ispod nekih papira, vadi kutiju cigareta. Prilazi prozoru, otvori ga i zapali.

Prizor 6.

Laboratorij instituta za molekularnu biologiju. Tomas u bijeloj kuti pije kavu za svojim stolom. Njegov kolega, Frank, sjedi za drugim stolom i nešto gleda kroz mikroskop.

T: Maloprije su javili da ništa ni ovaj put.

F: Isuse, pa Helene će poludit.

T: Već je poludila, ne boj se.

F: A čuj, razumijem je. Svaki put taj stres prolazit...

T: Ma znam, samo što sam nekako ja postao najgori neprijatelj Frank, kužiš? Ja sam postao meta. Sva njena frustracija završi na meni.

F: A ti?

T: Što ja? (Okrene svoju sjedalicu prema Franku)

F: Pa kako si ti...?

T: Ma ne znam. Mislim znam da zvuči grozno, al meni kao da postaje svejedno... Mislim doktor je čak i rekao da je bolje da se opustimo...jer kad se grozničavo za nešto uhvatiš...mislim to je onda užasno naporno.

F: Mm.

Obojica šute. Tomas otpije gutljaj kave.

F: Mislim da ni jedno ni drugo nije dobro.

T: Što?

F: Mislim da nije dobra njena histerija, ali ni tvoja ravnodušnost...

T: Kako to misliš?

F: A čuj, ako ti je zbilja svejedno, to onda nije tvoja priča.

T: A što bi trebao? Gristi nokte i planirati usvajanje nekog klinca iz Kambodže? Daj Frank, ne budi smiješan...barem da je netko od nas dvoje priseban u svemu ovome...

T: Nisi ti priseban Tomas, tebi je samo manje stalo. A to su dvije različite stvari. (Ustane i stavi mu ruku na rame.) Nemoj se ljutiti što sam ovako izravan.

T: Dobro što je tebi? Nije mi dosta ona jutros, nego ćeš mi sad i ti držati prodike?

F: Isuse, daj, smiri se...samo sam ponovio što si i sam rekao...

T: Još uvijek dobro čujem Frank

F: Oprosti, nisam te htio uzrujati...Idem do tajništva tren...

Frank izlazi. Tomas prvo zuri i prazno, zatim priđe prozoru. Bira neki broj na mobitelu.

Tomas: E mama, bok, kak si? ... Ma onak... Jesu, maloprije... Ne, ne, ni jedna se nije primila... Ma znam... Da, ali ni ja nemam živaca više...ta histerija po cijele dane... peru je hormoni, plače, ne može spavat...A čas ide, čas ne ide...Pa nije to firma, to je

neka udruga štajaznam jebote... ne znam...kako ne znam...pa eto tako ...Mora da ona zna s čim se ja sad ovog trena bavim... Ne vodi ona više ništa mama. To je sad druga priča, to je neka udruga za djecu. ...A gle, ja sam isto umoran sam od svega. Mislim znam da je njoj gore. Al i ja sam na rubu. Ne mogu se skoncentrirati, ne mogu uopće radit ...imamo projekt koji treba privesti kraju...

Frank ulazi natrag u ured i sjeda za svoj stol.

Tomas: ...moram ić sad, imam posla. Samo sam ti htio javit, da znaš. Ok. Dobro. Hoću, pozdravit ću je...Ok, ajde bok.

F: Stara?

T: Ma da. Ne znam koja je gora od njih dvije. Na trenutke mi se čine iste, ova samo želi bit majka, ova želi unuča...jebote...a ja sam u svemu tome ko neki rasplodni bik.

F: Hahaha, ajde, ajde. Pa nije tako loše biti rasplodni bik.

T: Nije! Kad zbilja jebeš, a ne izbacuješ sjeme u epruvetu!

F: Hahaha.

T: Nije uopće smiješno Frank.

F: Ma znam. A zašto si ne uzmeš tjedan-dva odmora? Otputujte negdje...

T: Hm.

F: Da se smirite oboje...da vidite što ćete dalje...

T: A ne znam...

F: Možda bi vam dobro došla promjena okoline

T: A to svakako...

Frank se vrati mikroskopu. Tomas uzme neku studiju sa svog stola i počne je čitati.

Prizor 7.

Tomas sjedi sam za kompjuterom. Čuje se udaranje prstiju o tipkovnicu. Njegov nasnimljeni glas čita:

“Poštovani gospodine Zoldoš,

Ovim putem vam se obraćam u svrhu preporuke koja bi mi trebala najkasnije do 16.08. ove godine. Naime, kao što ste zasigurno već čuli, dobio sam ponudu da istraživački rad za svoju studiju o imunoglobulinu nastavim na Institutu Max Planck. Vjerujem da je to za mene sjajna prilika da dođem u doticaj s najnovijim istraživanjima na tu temu, te se povežem sa stručnjacima koji bi bili zainteresirani za suradnju s našim Zavodom. Preporuka bi trebala biti na engleskom jeziku i obuhvaćati reference na moje prethodne projekte, kao i moj značajan doprinos akademskoj zajednici po pitanju organizacije stručnih skupova i seminara za naše mlade asistente i pripravnike. Nadam se da Vas ne inkomodiram previše ovim zahtjevom i srdačno se unaprijed zahvaljujem.

S poštovanjem,

dr.sc. Tomas Janković”

Prizor 8.

Helene i Tomas sjede za stolom i večeraju. Na stolu boca vina.

T: Znaš ono kad si me danas zvala? Pa nije bilo signala?

H: Aha... (žvače)

T: To je baš bilo čudno. Išao sam kao da vidim gdje je ta neka prečica koju mi je Frank spominjao i odjednom sam završio u ulici koja nije imala ime, samo brojeve neke po kućama...i nije bilo signala...ništa te nisam čuo i kasnije kad sam te pokušavao nazvat vidio sam da nema ni jedne crtice na signalu...

H: Pa meni to nije nešto posebno čudno...

T: (*prinosi čašu ustima*) Pa meni je... ulice kod nas uglavnom imaju imena, a u centru grada obično ima signala...a i radim tamo već sto godina, a da ni jednom nisam pošao tim putem...

H: Vrlo značajno...

T: Ne moraš bit zajedljiva...

(*Helene duboko udahne i izdahne.*)

T: Čuj, oprosti zbog onog jutros...žao mi je, ne želim se svađati (*rukom joj dodirne ruku*)

H: Znam...užasno sam napeta...ali sigurna sam da ćemo sljedeći put uspjeti, moramo ustrajati Tomas... ja znam što želim, i znam da imam snage, neću odustati...

T: Helene, nisam siguran da...

H: Što?

T: Htio bi da pauziramo neko vrijeme.

H: Znači odustaješ?

T: Ne odustajem, samo mislim da nam treba odmor. Psihički odmor.

Helene šuti.

Tomas (*nastavi*): Htio bi da pođeš sa mnom u Njemačku.

H: A? Kakvu sad Njemačku?

T: Imam sastanak sa Zoldošem idući tjedan. Mislim da je pravo vrijeme za otići gore. Projekt nam je ovdje skoro pri kraju i to je prilika da se konačno umrežimo...

Helene ga zabezeknuto promatra.

H: A što bi ja trebala raditi dok se vi umrežavate?

T: Što god želiš Helene

H (*uzdahne, gleda u stranu*): Ha, možda i gore postoje neke opcije...

T: Helene, ne mislim ići gore i nastavljati ovu agoniju. Mislim da bi bilo dobro za oboje da uzmemo pauzu i posvetimo se nekim drugim stvarima.

H: Kao na primjer?

T: Pa taj odgovor si sama moraš dati...

H: Dok ti razvijaš svoju internacionalnu karijeru...ja bi moglaaa...recimooo kuhati, ići u shopping, na jogu...

T: Pa što tome fali?

H: Ništa Tomas, ništa tome ne fali. Ti bi gore imao kolege, uostalom govoriš njemački, a ja...

T: Pa valjda bi upoznala neke ljude...

H: Ti stvarno misliš da bi mi preseljenje negdje gdje ne govorim jezik, ne poznajem nikoga i ne radim ništa pomoglo mi da zaboravim na zadnje tri godine ove agonije...?

T: Ja stvarno ne znam što bi ti pomoglo...samo predlažem...

H: Predlažeš nakon (*naglasiti tu riječ*) što si dogovorio sastanak sa Zoldšem

Tomas je upitno pogleda.

H: Znači da si već odlučio...

T: Nisam ništa odlučio...Zoldoš prvo mora odobriti i napisati preporuku...

H: Da. Zoldoš odlučuje što ćemo mi s našim životom... (*Ustaje od stola.*)

Svjetla se gase.

Davor

Prizor 9.

Elitni dom za stare i nemoćne. Davor leži na krevetu u svojoj sobi. Jedna ruka mu je spojena na dijalizu, drugom tipka nešto na kalkulator. U krilu mu leži laptop. Ulazi sestra Vjekica, donosi večeru na pladnju.

V: Dobra večer, gospon Majetić, opet računate a?

D: Da, da...moram...tko radi, ne boji se gladi hehe jel tako?

Vjekica odlaže pladanj s hranom na stol.

V: A ne znam baš...u ovoj našoj zemlji...

D: U ovoj našoj zemlji su svi malodušni...fali nam elana...i odlučnosti...

V: A evo ja ću sad odlučno vama ovo skinuti (*petlja oko uređaja, vadi mu iglu iz ruke i odmiče cjevčice*) ...i puna elena ću ovo odgurati ovamo (*odmiče uređaj sa strane*)...

Davor miče laptop s nogu. Vjekica mu stavlja hranu na mali pokretni stolić u sklopu kreveta koji je bio zakrenut sa strane.

D: Eto, vidite da sam u pravu...

V: Da, da pacijent je uvijek u pravu...mi sestre i doktori...mi smo samo ponekad...ali pacijent je uvijek...

D: Ja nisam pacijent

V: Nego

D: Ja sam arhitekt Davor Majetić

V: Sve znam Davore, već smo se prije upoznali, sjećate se?

D: Ne zajebaji mala

V: Eto ga (*namjesti mu sve potrebno*) ...zazvonite kad ste gotovi...pa ćemo mi doći...puni elana, da vam pokupimo pladanj i donesemo tablete...

D: Da niste tako zgodni gađao bih vas ovim graškom

V: Shvatit ću to kao kompliment (*kreće prema vratima*)

Davor prebire viljuškom po tanjuru.

D: Grašak, meso, krumpir...uvijek isto...

V: (*s vrata*) A šta ćemo? I kuharicama je zafalilo elana...haha...Dobar tek! Vidimo se kasnije... (*zatvori vrata za sobom*)

D: Hvala (*sebi u bradu*)

Davor nevoljko jede.

(...)

Vjekica se vraća u sobu. Donosi čaj i tanjurić s šarenim tabletama. Tanjur s polupojedenom večerom je odmaknut sa strane.

Davor nešto tipka na laptopu.

V: Opet ste na tom čudu... (*odlaže čaj i tablete na stol*)

D: Netko mora...

V: Već je osam sati Majetiću...zar vam ne bi bilo bolje da se malo spustite dolje u salon ili barem protegnete noge po hodniku...

D: Ne bi...ja znam što je za mene dobro...

V: A da, zaboravila sam, vi ipak sve znate...
D: Jeste je probali danas nazvat?
V: Nismo...glavna sestra je rekla...
D: Ali ja sam zamolio da ipak probate...
V: Ali Davore, danas smo imali intervenciju, Vladi je pozlilo, sjećate se...i cijeli dan je bila panika tako da...
D: Svaki dan nekome pozlije. Ne vidim kako je to razlog...
V: Davore, ne mogu više slušati o tome...
D: Kako je Vladi pozlilo, tako i meni može pozlit...
V: Dosta molim vas...već sam rekla ne...
D: Zašto ne? To je sasvim bezazleno...uostalom obje biste bile nagrađene...
V: Gle Majetiću...neću niti komentirati tu vašu velikodušnost...
D: Sigurno joj niste rekli da je hitno...
V: Naravno da jesam...rekla je da joj pošaljete mail...
D (*sebi u bradu*): Jebeni mail
V: Gle, Majetiću...mi ne možemo ulaziti u vaše obiteljske probleme...uostalom ona podmiruje sve troškove...
D: Ja podmirujem sve troškove! Ona samo radi što joj ja kažem...
V: Nebitno. Ona izvršava uplate redovito...i nema tog zakona koji ju može natjerat da vam dolazi u posjete toliko i toliko puta...
D: Ali ovo je važno, ovo je zbog posla...nisam ja neki cendravi starac što mu fali obitelj...
V: Što god da je...
D: (*uhvati je presnažno za ruku*) Slušaj me mala, nazvat ćeš je još jednom i reći ćeš joj da mi je pozlilo i da mora doć!
V: (*šokirano*) Pustite me...povući ću zvonce...
D: (*stisne je još jače*) Povuci ću ja zvonce i reći tvojoj šefici da me zlostavljaš...
Vjekica ga zaprepašteno gleda i pokušava se izvuci.
D: Sto eura. Samo jedan poziv.
On popusti stisak. Ona se otrgne.
V: Vi niste normalni
D: Nisi ti još ništa vidjela mala. Ali ne boj se, imat ćeš prilike. Ako se stvarno potrudim, dobit ćeš otkaz prije Božića!
Vjekica se trese, kupi pladanj s ostacima hrane i žustro izlazi iz sobe.

Prizor 10.

Davor sjedi na svom krevetu i čita knjigu. Netko kuca i bez da čeka odgovor, otvori vrata. Helene ulazi i prilazi krevetu. Davor odloži knjigu na krevet. Smiješi se.

Davor: Ooo...
Helena: Ej (*pomalo hladno*)
On šuti. Ona uzme knjigu i zagleda se u naslovnicu.
H: Otkad ti čitaš Ammanitija?
D: Od jučer
H: I? Kakav ti je?
D: Dobar je, zabavan
H: Mhm (*odloži knjigu na krevet*)
D: Sjedi (*pokazuje na stolicu sa strane*)
H: Ne treba, hvala, ne mogu dugo ostat... (*Helene nervozno hoda po sobi.*)
D: Šta ima novo?
H: Ništa.

(Šutnja)

H: Šta ima s tobom?

D: Pa ništa posebno

H: Ništa posebno?

D: Pa ne baš

H: Nema tjeranja sestara da me zovu sto puta na dan i pokušaja podmićivanja da mi lažu da ti je pozlilo, ha? Ništa posebno?

Davor se smiješi.

D: Morao sam Helene, ti se nikad ne javljaš, a znaš da moramo razgovarati o ponudi za Austrijance...

H: I zbog toga ovo jebanje u mozak zadnja dva tjedna...?

D: Važno je da...

H: Važno je da ti prestaneš s ovim! Kužiš? To je važno Davore!

D: Pa hoću samo da se vidimo nekad da možemo prokomentirati neke stvari, i to važne stvari...

H: Sve što ti treba možeš javiti i mejlom

D: Ne mogu, jebote, pa ne može o svemu postojati pisani trag, jesi ti normalna

H: Opet ti s tim...

D: Pa da, to sam ti već sto puta rekao...

H: I ja sam tebi već sto puta rekla da to već jednom prekrižiš...radimo po pe esu od ove godine...nema više kreativnih rješenja iz tvoje sobe...ne znam koliko još puta to moram ponoviti...

D: S tim stavom Helena...

H: Nemam ja nikakav stav... to je tako i gotovo...

D: Uvijek ti treba sto godina dok mi odgovoriš

H: Imam posla jebote...i nemam uvijek vremena slati ti izvještaje i proučavati sve tvoje prijedloge...

D: S tobom se ne da razgovarati...s tobom se jednostavno ne da razgovarati...

H: U pravu si, ne da se razgovarati...luda sam više od tvojih dosadnih poziva, imam druge stvari na pameti...kužiš, jebe me se za te tvoje Austrijance...

D: Bolje bi bilo da nisi ni došla...

H: Pa da, to i ja kažem. Uostalom, imamo dogovor. Jel ga imamo?!

D: Imamo, ali...

H: Nema ali...ili ga imamo ili ga nemamo...ja ne znam što ti još više hoćeš?

D: Nikad ništa od tebe...

H: Molim?

D: Nikad ništa...

H: Trebala sam te iz svega davno izbaciti...

D: Ti ćeš mene izbaciti? Ti mene? Ko ti je stan kupio? I auto? Ko je plaćao tvoje školovanje...

H: Ti! Ti! Sve si mi ti dao! Da nema tebe umrla bi!

D: Pa da...dobro je da to shvaćaš...

H: Ma daj molim te...jel ti sad jasno zašto ne želim dolaziti...pa tko to više može slušati...

D: Ja sam ti otac...i ti si dužna...

H: Nisam ja tebi više ništa dužna...ako ne želiš poštivati dogovor onda dobro razmisli što uopće želiš...jer ja više nemam živaca za tebe...jesi čuo...

D: Ti nemaš živaca...sve ti je servirano cijeli život...

H: Točno. I dosta mi je toga više...dosta

D: Samo te molim da razmisliš o ponudi za Austrijance...možemo to uvećati za onaj iznos...

Helene se počne duboko disati.

H: Pošalji mi na mail *(kreće prema vratima)*

D: Jebo te mail da te jebo!

Helene izađe i zalupi vratima.

Prizor 11.

Davor u polumraku sjedi i tipka mail na laptopu. Njegov nasnimljeni glas čita.

“Što se tiče projekta za Austrijance, svakako želim da im se cijena digne za barem dvadeset posto. Čuo sam se jučer s izvođačima, oni pristaju na prvu cijenu, dakle čista zarada. Tako da te molim da im to potvrdiš. Pošalji mi CV-jeve od ovih novih koji su se javili, pa ću ti reći što mislim. Pogledao sam nacрте od vile u Mesničkoj, ne sviđa mi se što si napravila s gornjom etažom, mislim da ćeš sjebat statiku, a sve u svrhu nekog stila koji ovdje uopće ne prolazi. Naravno da ćeš preuzet renovaciju za Barišića, dužan nam je i tako ćemo prebiti barem dio. To ionako nećeš ti radit, račune ćemo ispisivat na veće iznose, to ću ja još sve uštimit sa Sanjom. Imam par ljudi na pameti koji bi nam mogli uskočit. Čujemo se.”

Lp,
TATA

Prizor 12.

Predvečer. Helene na kauču s laptopom u naručju. Gleda seriju "Peaky Blinders" koju ulaskom Tomasa promptno pauzira. Tomas dolazi s posla. Helene ne čeka da se on presvuče, već odmah počinje. Tomas se tokom prvog dijela razgovora presvuče u sportsku odjeću.

Helene: Ja ne idem u Njemačku Tomas.

Tomas (*Skida jaknu, cipele...*): Pretpostavio sam.

Helene: Odlično.

Tomas: Uvijek se možeš predomisliti.

H: Neću se predomisliti.

T: U redu. I to je u redu.

H: Nije te strah da bi se mogla zaljubiti u nekog drugog?

T: Ako je to tvoj način za nošenje s ovom situacijom, samo izvoli.

H: Uvijek si tako pametan Tomas. I ispravan. Poravnan sa svih strana.

T: Mislio sam da ti se to sviđa...

H: Ne baš...

T: Šteta.

H: A što se tebi sviđa na meni?

T: Daj prestani Helene. Ako imaš što za reći, reci. Ako nemaš, pusti me na miru. Umoran sam.

H: U pravu si. U pravu si. Dosta okolišanja. Želim razvod.

Tomas si nalije čašu vode.

T: Ah, koji put je ovo do sad? Stvarno si smiješna Helene, uvijek kad dođe do sranja ti jedino što znaš je predložiti razvod...

H: Baš smiješno, da. A što ti znaš? Gurnuti sve pod tepih? Nazvati mamicu? Radit 12 sati dnevno? Ili pobjeći u Njemačku?

T: Ooohoho sezona niskih udaraca je vidim otvorena.

H: Ja uopće više ne znam što osjećam prema tebi...

Tomas stane i ozbiljno je promatra.

H: Možda je to uzrok svemu...što više zbilja više ne znam...

T (*smireno*): Moramo si dati vremena Helene

H: Nisam ovako zamišljala stvari...

Tomas uzdahne.

T: Kako?

H: Ne znam, ne ovako...

T: Dobro a što si zamišljala?

H: Nije važno...

T: Ne mogu pričati u šiframa Helene

H: Ne znam...htjela sam dijete, zajedništvo, maknut se od firme, od svega...

T: Nije li i to bijeg Helene?

H: Bijeg od čega?

T: To samo ti znaš...

Oboje šute.

H: Znaš... sprijateljila sam se s jedim tipom...

T: Čuvaš novosti za kraj? *(s podsmjehom ispije gutljaj)*

H: Poljubili smo se.

Tomas je zabezegnuto promatra. Spusti čašu na stol.

T: Jel ti mene zajebaješ?

H: Ne.

T: Ti stvarno nisi normalna.

H: Mislim da je došlo vrijeme da govorim istinu.

T: Odlično.

Tomas ustane od stola i hoda po stanu s rukama u džepovima.

T: Ko je on?

H: Nije važno.

T: Nije važno? Tebi ništa jebote nije važno...

H: Nije važno Tomas. Ne mislim to ponoviti i ne znam uopće zašto sam to napravila. Bilo mi je zabavno s njim. Zapravo se skoro nikad ne zabavljam...

T: Pa sad kad ja odem, zabavljaj se koliko god hoćeš.

H: Ni u čemu više ne uživam...htjela sam dijete da konačno mogu uživati ...u majčinstvu...

T: Pa eto, pitaj tog svog ako ti on želi napraviti jedno

H: Nisam ti ovo rekla da te učinim ljubomornim...

T: Nego? Da mi pokažeš koliko si jadna?

H: Tomas, sve se promijenilo...

T: Da, da, sve se promijenilo. Kad sam te upoznao svi su ti bili krivi, a sad nadam se uviđaš da si za sve što ti se događa sama kriva...

H: Nije istina Tomas, dijete je nešto što se dogodi ili ne dogodi

T: Ma da, tako rezoniraju polusvijesni idioti...koji misle da ih Bog kažnjava ili još gore da se sami mogu igrati Boga...

H: Daj molim te...

T: Ne možeš zatrudnjeti jer su ti motivi promašeni... sve si podredila tome, i ok, možda je tako trebalo biti, uostalom da nije bilo ona dva transfera kad si morala mirovati, vjerojatno nikad ne bi ni otišla iz one usrane firme...

H: Moj motivi su promašeni? Žena koja želi postati majka ima promašen motiv? Hahahah, dobro jesi to na institutu naučio ili...

T: Ne, nisam. Idem na psihoterapiju već godinu dana. Kad smo već kod istine.

H: *(s podsmjehom, uzdignutih obrva)* O, pa ovaj razgovor postaje sve zabavniji...

T: To samo kod nas izaziva podsmjeh...

H: Uuuu naj te se ljutit gospon svetski čovek

T: Stvarno si patetična, da ne upotrijebim koju goru riječ

H: Nisam spavala s tim tipom, samo smo se poljubili...nije to nikakva velika stvar

T: Ne, to zbilja nije velika stvar što mi se žena ponaša ko šiparica...

H: O, bojiš se za svoj ugled?

T: Ugled? Onog dana kad sam se oženio za tebe i tvoju obitelj, ugled sam prekrižio s liste prioriteta
H: Ne bih rekla. Dr mr sc dr...Koliko ono titula imaš? Jesu one tvoj štiti? Tvoje velike neprobojne barikade...
T: Ne seri Helene
H: Kakav rječnik za jednog akademika
T: Nadam se da taj tvoj nije kriminalac poput tvog starog...
H: Samo sam te čekala s tvojim moralnim vertikalama...
T: Ti ne zaslužuješ ništa bolje od toga prema čemu si krenula
H: Ti znaš prema čemu sam ja krenula
T: Ne znam. Jer ni ti ne znaš.
H: Ti zapravo ne želiš dijete Tomas. Jer ćeš onda pasti u drugi plan. Ja sam ti oduvijek glumila mamu, zar ne? Kuhala, spremala, organizirala... jebote još uvijek ne znam kako sam sve to stizala sve te godine...ali i tvoja mama je uskakala...
T: Daj molim te
H: Do toga niste došli na terapiji?
T: Oduvijek ti je išla na živce, zar ne?
H: Naravno da mi je išla na živce. Uvijek se miješala u sve. Jesi joj javio da nije uspilo ni ovaj put? Kladim se da da
T: Naravno da sam joj javio, jer se brine za tebe
H: Kako nježno od nje. Skoro jednako nježno kao kad je prošle godine dok smo bili na skijanju ulazila u stan i pospremala ga...a ti nisi rekao ni riječ na te njene svinjarije!
T: Htjela je biti od pomoći
H: Jer su spremačice preskupe...
T: Pa sad je plaćamo, zar ne?
H: Ooo sad ćemo i preračunavati...
T: Nećemo preračunavati...ali kad već vadiš stvari iz konteksta...
H: Ja vadim stvari iz konteksta...to što mi tvoja majka prebire po stvarima dok sam na putu, to je baš u kontekstu ovoga o čemu pričamo...i tvoji kriteriji što je skupo, a što jeftino...
T: Ne budi smiješna
H: Zašto mi nisi rekao da ideš na terapiju? To isto košta, zar ne?
T: Nećeš mi ti određivati na što ću trošiti novce...
H: Naravno da ne...
T: I ako je novac ono što ti prvo pada na pamet, zbilja te žalim Helene...išao sam da izdržim sve ovo...i da tebi budem potpora
H: Tvoja potpora je samo na riječima...
T: Nažalost, naslijedila si od onog seronje puno više nego što misliš
H: On je sporedan u svemu ovome, ne znam zašto ga spominješ...
T: Ali ja sam ipak najsporedniji, zar ne? Ja sam ipak najsporedniji! (*ogorčeno*)
Helene zašuti. Tomas zgrabi sportsku torbu pored izlaznih vrata i zalupi vratima.

Prizor 13.

Prostorija udruge "Buđenje" za djecu s ADHD-om. U jednom uglu su registratori, kompjuter i printer. Na zidu je ploča pametnica, a s druge strane vise zahvalnice i plakete. Razne didaktičke igračke uokolo. Tri djevojčice i dva dječaka u prostoru. Helene pomalo nesigurno prilazi djeci. Djeca su prilično nemirna, vrpolje se na stolicama, ustaju...Koncentracija im lako opadne.

H: Ok, tete Vesne nema danas jer se razbolila, pa ću je ja zamjeniti...
Djeca je gledaju. Neki šapću i hihoću.
H: Teta Vesna je rekla da čitamo priču...

Roko: Ajmeeee

Lana: Super

Helene: Ok. Nekima je to ajme, nekima super...

Roko: Meni je ajme!

Luka se hihoće (skoro na svaku Rokovu nepodopštinu ili komentar)

Lana (*tiše od Roka, pri tom gleda prijateljicu koja sjedi do nje*): A meni i Miji je super.

H: Ok, nećemo dugo, danas ćete svi ranije doma...

Roko: Jeeeee!

Lana (*Roku*): Daj umukni

H: Ajmo. Počinjemo. Ovo je priča o djevojčici koja se zove Tonka.

Maja: Moja baka se zove Tonka.

Helena: I ta djevojčica traži svoj glas.

Luka: Kako to mislite glas?

Lana: Pa boli je grlo!

Helene: Ne, ne, ne boli je grlo nego ona nekako ne može baš reći što bi htjela.

Mia: A zašto?

Roko: Jer joj je nešto zapelo u grlu hahah

Lana: Kost od ribe!

Helene: Ne, ne, nije joj zapela kost, nego je nešto steže u grlu...

Maja: Možda ona nosi kravatu...

Roko: Ženske ne nose kravatu!

Maja: Moja mama nekad nosi!

Roko: Ahahahha, tvoja mama nosi kravatu (*rugajućim tonom*) Mama ti je leezba!

(Luka se smije)

Lana: Šta je to lezba?

Helene: Ok, ok, dosta. Hoćete slušati priču ili ne?

Svi u glas: Oćemo!

Helene (*čita monotono*): «Tonka je hitra i šarena,

Sutra velika jučer malena.

Nježna je baš kao mimoza.

Šljokice nosi, špangice roza

K'o i sve curice, što da se radi?!

Al' nekad joj se sve to gadi!"

Lana (*ispod glasa*): Morate se malo uživiti...

Helene: Molim?

Roko: Rekla van je da se morate uživiti!

Helene: Pa kako to?

Roko: Pa ono kad mjenjate glas, ono kad kao da imate više glasova...

Helene: Hm...ajde probat ću...

Helene nastavi čitati (*sad izražajnije i uživljenije*): "Pa poželi nemoguće

Popeti se navrh kuće.

Svi bi rekli: "Gle derišta!"

Al' ne bi joj mogli ništa.

Sama bi skitala po gradu,

Prstima bi jela marmeladu,

U džepu nosila bi buhu,

U zahod izlila bi juhu
I cijeli dan bi bila u pravu.
Pa lutki otkinula glavu
Samo da vidi što je unutra.
Eh, mijenjala bi svijet od sutra!"
Roko (*digne ruku u zrak*): Mogu ja nešto pitat?
Helene: Možeš Roko, izvoli
Roko: Jel tu Tonku tata tuče?
Helene: Molim?
Lana: Pa nije nigdje pisalo da je tuče..
Roko: Ali je pisalo da ona oće otkinit glavu bebi, a moj bi je tata za to pribia
Maja: Tvoj tata je malo ćuk ćuk (*kažiprstom se kucne po sljepoočnici*)
Roko: A tvoj tata je peder!
Helene: Ajmo dosta, jel dosta? Roko ispričaj se
Roko: Neću. (*prekriži ruke na prsima*) Neka se ona prvo meni ispriča šta je rekla da je moj tata ćuk ćuk
Helene: Majo, ispričaj mu se.
Maja: (*vrlo tiho, jedva čujno*) Oprosti
Helene: Dobro, sad ti Roko.
Roko: Oprosti. (*vrlo tiho, jedva čujno*) Glupačo.
Helene: Roko!
Roko: Pa rekao sam oprosti.
Helene: Da i još nešto si rekao. Čula sam te.
Roko: Nisam. Možda vi ne čujete dobro.
Helene: Roko, ići ćeš u kaznu i nećeš čuti priču do kraja.
Roko: Baš me briga za priču ionako. Kad je glupa. Evo idem sam u kaznu.
Dječak ustane i ode u kut. Sjedne na malu stolicu i okrene se prema zidu.
Helene: Odlično. Sad konačno možemo nastaviti. U miru.
Maja: (*šmrca, plačnim glasom*) Moj tata nije peder..
Helene: Naravno da nije dušo, pusti ga, vidiš da samo pravi probleme.
Lana: A šta je to peder?
Helene: Nastavljamo s pričom!
Helene: (*čita*)
"Špiro sjedi navrh kuće:
Noge klata i zvižduće!
On se tuče i krevelji,
Susjedima taj se belji.
I u oku krmelj ima
I crnoga pod noktima
A u školi djecu pljuca,
Preko sata glasno štuca
I u nosu traži blago.
Radi što je njemu drago,
A drugima što je mrsko:
Ispred crkve psuje drsko,
A za ručkom glasno žvače,
Ruke otare o hlače,

Pušta vjetar,
Podriguje
I to tako da se čuje.”
Mia: Taj Špiro je isti Roko!
Roko: *(okrene se u kutu i gleda prema grupi)* Nije! *(tiše)* Glupačo!
Helene: Roko, još jedna ružna riječ i zovem tvoju mamu!
Dječak se pokunjeno okrene natrag prema kutu. Mumlja nešto sebi u bradu.
Lana: Hoće se oni sad sprijateljiti?
Helene: Ko to?
Lana: Pa taj Špiro i ta Tonka
Roko: *(opet se okrene prema grupi)* Koje glupo ime Špiro!
Helena: Vidjet ćemo, ako nastavljamo s pričom...
Lana i Vana *(uglas)*: Daaa, da
Helena *(čita)*: «lako zbija neslane šale,
Tonki je bilo žao budale.
Kopa nos, nije baš zgodan,
Al' joj je na neki način srodan.”
...
Svjetla se gase.

Prizor 14.

Helene sjedi u sobi i tipka na kompjuter. Tekst se ispisuje na video zidu. Helenin nasnimljeni glas čita.

“Dragi Viktoro, zvala sam te, ali stalno me izbacuje, pa sam ti zato odlučila natipkati par redaka. Nadam se da ti je lijepo dolje i da uspijevaš raditi. Čitala sam jučer u novinama da je bio neki skandal na otvorenju neke izložbe, nisu naveli inicijale, ali pisalo je da su se dva muškarca potukla. Bože, kako je strašan taj naš primitivizam. Nedostaju mi naša druženja. Voljela bi da možemo popričati, jer zbilja se događa toliko toga. Ne znam uopće gdje da počnem, a i ne bi te htjela opterećivati. Ukratko, brak mi se raspada. Što možda i nije tako strašno. Ne znam. Ti si to prošao pa znaš. Naše poznanstvo mi je toliko toga otvorio, rekla sam ti. Počela sam razmišljati o tome da i sama krenem stvarati nešto, ali ne znam što. Ne bi htjela da pomisliš nešto krivo. Da sad tražim rame za plakanje ili tako nešto. Tomas je otišao u Njemačku jučer. Prihvatio je mjesto na Max Plancku i tamo će ostati neko vrijeme. Zvao me da idem s njim, ali ne mogu. Jednostavno se ne vidim tamo. E, jučer se razbolila teta Vesna pa sam ja čitala klincima. Nije baš bilo jako uspješno, ali kasnije sam razmišljala o toj priči koju sam im čitala. O toj nekoj klinki koja traži svoj glas. Osjećam kao da sam ja ta klinka. I da držim tu neku lutku u rukama kojoj moram skinuti glavu, da vidim šta je unutra, da vidim tko je ta lutka, što želi...Ma, znam da zvuči glupo. Oprosti. Nekako osjećam da tebi mogu o svemu pričati. Nedostaješ mi. Javi se kad stigneš. Eto, toliko. Grlim te.”

Prizor 15.

Tri žene sjede za stolom. Na stolu nekoliko boca vina, otvorenih, neke već i prazne. Svira neka plesna muzika. Helene je odjevena decentno, ali očito prilično skupo. Viviana je oličenje kiča: til, ringovi u ušima, ruž boje fuksije, kosa ispeglana i namontirana u palmu. Marija je odjevena jednostavno, skromno, ali sa stilom.

Viviana: I daj jebote, nije ti odgovorio već dva tjedna...haloo...ma daj...prekriži to

Marija: Pa možda čovjek radi...

V: Joj daj molim te, da mu je stalo, odgovorio bi...ili još bolje, javio bi se...jebote...još mu je napisala da se razvodi...

H: Možda mu baš to nisam trebala napisati...

M: Pa da, mislim ako je i sam to prošao, možda sad ima neki otpor prema tome i ne da mu se to slušati...

V: A dalo mu se izvoditi je na večeru i zvati je na njegove glupe promocije knjige i slična sranja

M: Pa samo su se družili, nije tu sad ničeg ozbiljnog bilo...a razvod je ipak neš ozbiljno...

H: Da...možda sam ja malo zabrijala... i kako se sad sve ovo s Tomasom raspada, možda sam pre naglila...

V: Gle, Helač, zbilja te ne kužim... muvaš s tim tipom već pola godine...nije to baš tako bezazleno kao što ti prikazuješ...

H: Pa nije ništa bilo...

V: Pa nije jebote, kad on nije htio, a ti znaš da si htjela...

H: A dobro, taj jedan put kad smo se napili poslije promocije... bolje da nije ništa bilo...

V: Pa očito bolje, jer ti se sad uopće ne javlja, a da je nešto bilo i ovo nejavljanje bi bilo još gore

M: A štajaznam, mislim gupo je

H: Mah, možda to sve treba zaboraviti... *(toči si još vina)*

M: Ili ga iznenadiš, recimo dođeš dolje ko fol i sretnoš ga negdje, Split je mali grad...

V: Ma daj molim te! Ko neka jadnica...

H: Ne, ne, mislim da to nije baš dobra ideja...

V: To nikako nije dobra ideja draga moja

H: Ne želim sad ko neka očajnica ić dolje i vreat ga...

M: Ma da, u pravu si

V: Ako mu je stalo, potrudit će se on

M: A ako nije...

V: A ako nije, onda nije...

H: Ponekad mislim da nije sve to isto utjecalo na ovo s Tomasom...to moje muljanje s Viktorom...možda...

M: Daj prestani si uvijek nešto predbacivat

V: A čuj, nešto te u njemu privuklo što Tomas nema...zar ne?

H: Pa ne znam, ta neka nepredvidljivosti, umjetnički duh, štajaznam...

M: Ti su umjetnici sjebaniji od sviju...

V: Joj daj Mare molim te, a menadžeri su na primjer oličenje stabilnosti

M: Pa jesu, oni moraju upravljat nečim, moraju preuzet odgovornost...

V: Joj koji klišej, a umjetnici ne moraju ničim upravljat i ne moraju preuzet odgovornost...

M: Pa dobro, možda na nekoj razini...

H: Zapravo sam ja prevarila Tomasa.

(Viviana i Marija blenu u Helenu)

M: Pa rekla si da nije ništa bilo...

H: Pa nije bilo seksa, ali je bilo svega drugoga...

V: Pa to je istina...ali ja te razumijem... sve to što ste ti i Tomas prolazili zadnje vrijeme, to je zbilja bilo stresno...

H: Da, ali to je samo opravdanje...

V: Pa da, donekle je...

H: Rekla sam mu.

V: Šta? Rekla si Tomasu za Viktora?

M: Ti nisi normalna...

H: Nisam mu rekla o kome se radi, samo sam rekla sa sam zabrijala s nekim tipom...

V: I?

H: Šta i?

V: Jel Tomas popizdio?

H: Srednje.

M: Imaš sreće što je on zbilja miran tip..

H: Da, miran tip. A onda izvadi bodež kad ga najmanje očekuješ...

V: A dobro, sad je ionako gore...nek se stvari slegnu...bolje da ste uzeli pauzu

H: Uzet ćemo mi razvod uskoro...a ne pauzu...

M: Daj amo plesat...dosta tih teških tema...

Marija ustaje, pojačava muziku i pleše po stanu.

V: E a kad ideš kod starog?

H: Sutra.

V: I stvarno ćeš mu reći?

H: Ne mogu više Viv, sve je to takva jedna farsa.

V: Pa ok, ako si tako odlučila...

H: Mislim da jesam. Mislim da sam našla svoj glas.

V: Šta?

H: Ma ništa...Ajmo plesat (*ustaje, prilazi Mariji, pjeva i pleše*).

Viktor

Prizor 16.

Viktor i Vera sjede na verandi kuće u Varoši i piju vino. Toplo je i sunčano. Vera ima kratku kosu i odjevena je u etno stilu. Očito je da je odjeća na njoj dizajnerska, ali ne i trendy.

Vera: Pa nisi se morao potući s njim.

Viktor: Nisam, ali jesam, hah

Vera: Nisam znala da su pisci tako agresivni.

Viktor: Mnogo je tu potisnute agresije

Vera: Sad zaista izgledaš ko pravi boem s tom zavijenom rukom

Viktor: Da, i ne mogu pisati

Vera: Trebao si osigurati ruke ko Pogorelić

Viktor: Ili guzicu, kao J.Lo

Vera: Zašto guzicu, pa s njom ništa ne radiš

Viktor: Kako ne? S njom se uguzujem...gle samo kako sam se tebi uguzio

Vera: Haha, pa meni je drago kad ti dođeš

Viktor: Pa znam, ali to ne mijenja puno na stvari. E a znaš kad sam zadnji put ovako sjebao ruku?

Vera: Kad?

Viktor: Na piru, kad smo se ja i Andrea ženili hahahah

Vera: Isuse

Viktor: Mislim da se već tad htjela razvest

Vera: Hahahaha...dobro, a koga si tad odalamio?

Viktor: Nekog njenog frenda koji je plazio po njoj

Vera: Hahahah, vi ste zbilja bili nevjerovatan par...

Viktor: Bogami jesmo

Vera: Jel se čuješ s njom

Viktor: A naravno da čujem...jebiga da se nismo jebavali sad bi sve bilo u redu...trebao sam pustiti tog njenog frenda da je on zadovoljava...Lovre i Jurja doduše ne bi bilo...hahah

Vera: Kad ćeš mi ih dovest?

Viktor: Kad ja i njihova mama potpišemo primirje...

Vera: Znači i dalje ste u ratu?

Viktor: Uvijek smo u ratu. Objasnio sam joj da je lova na koju sam računao završila u rukama onog bezveznjaka i da jednostavno sad nemam za alimentaciju...

Vera: I onda je popizdila?

Viktor: Naravno... ne može gospođa arhitektica shvatiti život nas prekarnih radnika

Vera: A čuj, alimentacija je alimentacija...

Viktor: Ako mi počeš moralizirat Vera, upozoravam te, druga ruka mi je još uvijek ok

Vera: Hah, mislim da u tom slučaju riskiraš dupe

Viktor: Uostalom, preuzet će firmu gdje radi tako da će sad imat još više para...

Vera: Dobro, daj, pričaj mi nešto zanimljivo...jer o ovome se nećemo složiti

Viktor: Ako želiš nešto zanimljivo pročitaj moj roman

Vera: O čemu se radi?

Viktor: O slobodi

Vera: O slobodi? Kakvoj slobodi?

Viktor: O bože Vera, kakvoj slobodi...o slobodi da čovjek bude ono što jest...

Vera: Zanimljivo...

Viktor: Pa kažem ti da je...

Vera: Znaš koji je organ povezan sa slobodom?

Viktor: Guzica?

Vera: Guzica nije organ

Viktor: Znaš da sam veliki fan tvojih ezoterijskih otkrića

Vera: Pluća

Viktor: Uf, nikad to ne bi pomislio (*ironično*)

Vera: A ona su ujedno i naš najveći kontaktni organ

Viktor: Mislio sam da je to koža

Vera: E pa nije

Viktor: Elaboriraj prije nego se počnem ne slagati

Vera: Kad ti netko ne odgovara, samim fizičkim odmakom, koža je na sigurnom, nisi više u opasnosti da te ta osoba dodirne. Ali i dalje dišete isti zrak. Koliko god se odmaknuo, zrak je i dalje zajednički, kužiš?

Viktor: Recimo da ima logike

Vera: Kod nas na Balkanu, ljudi jako pate od neslobode... zato mnogo puše...pušenjem simuliraju slobodu

Viktor: Zajedno sjede i puše

Vera: Da

Viktor: Ko mi sada

Vera: Da, puše znatno više kad su u društvu, jer je tu potreba za povezivanjem, tj. zajedničkim udisanjem posebno naglašena...

Viktor: I loču. Šta je s lokanjem?

Vera: Lokanje je želja za pobratimstvom bez rizika konflikta

Viktor: Ja sinoć nisam bio pijan

Vera: Ti si hodajući konflikt Viktore, to ne ulazi u ove kanone... Kad ljudi popiju, granice i različitosti između njih postaju manje vidljive...i odjednom su svi braća

Viktor: Ima nešto novo, znaš, ali nije pretjerano zanimljivo

Vera: Pretvorila sam se u uho

Viktor: Upoznao sam jednu žensku

Vera: Uf, jada hahah

Viktor: Slatka je, radi u Udruzi za djecu s ADHD-om

Vera: Pa gdje si je upoznao?

Viktor: Na radionici pričanja priča. Mislim nije ona bila na radionici, ali s njom sam dogovarao sve...

Vera: Otkad ti pričaš priče djeci

Viktor: Otkad mi treba para, to me onaj mali Srđan spojio s njima...honorar nije velik al dobro dođe...

Vera: Pa dobro, s klincima mora da je zabavno. Ja bi baš voljela raditi s djecom...

Viktor: Pa je, ali bio sam samo par puta... pa sam se razbolio, a onda sam poslije imao rezidenciju, pa je bilo ono sranje s Andreom, pa su djeca bila kod mene...pa se sve zakompliciralo... Mogu ih ja pitati ako hoćeš...možda imaju neke likovne radionice isto...

Vera: Pa pitaj. Ionako ću bit u Zagrebu na jesen. A što je bilo njom?
Viktor: A s njom sam bio par puta na cugu, jednom na večeru i tako... Poslala mi je mail prije desetak dana
Vera: I?
Viktor: Nisam joj ništa odgovorio
Vera: Okrutno. Ali u tvom stilu. Jel udana?
Viktor: Zašto je to ovdje uvijek prvo pitanje?
Vera: Zato jer smo seljačine i primitivci, a sad mi odgovori jel udana
Viktor: Je. Al se razvodi.
Vera: Ohoho...pa sad imate zajedničku temu
Viktor: Moš mislit, nisam joj ni rekao za Andreu i djecu
Vera: Zašto me to ne čudi
Viktor: Ali sad mi sve to gubi neku draž...
Vera: Šta, zato što se razvodi?
Viktor: Ma da, to sad sve mijenja...
Vera: Kako?
Viktor: Pa znaš kako, sad će htjet nešto ozbiljno...yada yada yada...
Vera: Pa uvijek možete i neozbiljno
Viktor: Ma ne znam, zadnji put kad smo zabrijali...ja nisam mogao
Vera: Zašto?
Viktor: Ne znam, dok je ona bila sva ne, ne, ne bilo mi je napeto...skinuo sam joj majicu...
Vera: Al onda je rekla da? haha
Viktor: Da jebote, onda je rekla da...i onda mi se više nije dalo...
Vera: Viktore...
Viktor: Nisam došao na seks terapiju...
Vera: Dobro, al nije da ti se ne diže?
Viktor: Diže mi se, ali samo kad razmišljam o njoj...samo dok je distanca...
Vera: A kad ti se servira, onda ništa?
Viktor: Onda ništa
Vera: U jebote, pa otkad to
Viktor: Ne znam, već neko vrijeme čini mi se
Vera: Pa koliko to dugo traje?
Viktor: Par mjeseci
Vera: A da probaš afričku šljivu? Haha
Viktor: Daj ne zajebaji! Uostalom, ti si doktor Haus, da čujem što tvoji magični spisi kažu o tome
Vera: Nisam sigurna da ti to možeš podnijeti
Viktor: Probaj
Vera: A oćeš mi reć zašto si sinoć skoćio na Bužančića?
Viktor: Neću
Vera: Jel ti rekao da si impotentan?
Viktor: Nije
Svjetla se gase.

Tomas

Prizor 17.

Helene i Tomas razgovaraju preko Skypa. Tomas je na video-zidu. Ispred zida je stol. Za stolom sjedi Helene i gleda u kompjuter. Razgovaraju.

Helene: Kako je gore?

Tomas: Hladno. I ne baš kao što sam očekivao, ali dobro...

Helene: A tvoj njemački?

Tomas: Dobro, ganz gut. To je ko vožnja biciklom, sjetiš se kad kreneš...

Helene: Ma da...

Tomas: Ali strašno su užtogljeni ti Nijemci. Družim se s jedim Srbinom i s jedim Bosancem, predvidljivo...

Helene: Ma daj?

Tomas: Ma da, oni su mi ok, nekako mi je lakše s njima...Mislim, jučer mi je došla tajnica koja ima ured doslovno dva metra dalje od laboratorija da mi kaže da joj hitno odgovorim na mail, a u mailu je pisalo da joj napišem svoju stručnu spremu i osobne podatke...za ugovor...jebote, i onda se vratila u ured, a ja sam išao tipkati to...mislim ta bizarna birokracija...

H: Ozbiljno? Nije te mogla pitat to usmeno?

T: A očito nije. Stvarno su robotizirani što se tiče nekih stvari.

H: Jel ti fali Zagreb?

T: Pa malo. Fale mi bircevi. Ovdje skoro da i nema birceva.

H: Ma daj

T: Kad ti kažem, ima restorana, noćnih klubova i to, ali ti ljudi kao da ne idu u kafiće uopće.

H: Red, rad i disciplina.

T: Previše...onda nas trojica, taj Vladimir, Harun i ja uglavnom visimo kod mene. Ja kuham, oni ometaju i tako...bili smo prekjučer u Hannoveru, lijep grad. I dosta veći od G ttingena...

H: Pa lijepo...

T: Ali radimo na sjajnom projektu Helene, to kod nas nikad ne bi mogao, strašno sam uzbuđen i imam osjećaj da smo nadomak nečeg...

H: Gle, stvarno mi je drago da ti je dobro tu, ali mislim da ovo ćaskanje nije baš primjereno za ljude koji se razvode...

T: *(duboko uzdahne)* Ne postoje pravila za to Helene

H: Znam da ne postoje, samo se meni čini da smo skrenuli s teme...

T: A koja je tema?

H: Tema je ta da moraš doći u Zagreb na sud potpisati papire za razvod

T: Ne mogu sad nikako

H: Pa ne moraš sad odmah, ali postoji rok

T: Do kad

H: Do 18og

T: Kojeg 18og

H: Idućeg mjeseca

T: Ne znam Helene, ovdje se taman sve zakuhalo i želim se posvetiti tome do kraja
H: Tomas, razumijem, ali ovo je isto tvoja odgovornost
T: Nisam ja tražio razvod
H: Ne, ti si samo otišao u drugu zemlju
T: Ja se barem nisam žvaljekao s nekim luzerom
H: Ne želim se svađat Tomas
T: Ok, vidjet ću
H: Mrzim taj vidjet ću
T: O jebote
H: Ok, vidi, pa mi javi kad možeš. Imam i ja obaveza.
T: Nekih novih?
H: Da, nekih novih...*(šuti)* Prebacujem cijeli ured na Andreu
T: Molim?
H: Da. Razgovarala sam s njom i zaključile smo da ne ide dalje, to jest ona je rekla da ili ovako ili da ona odlazi.
T: U jebote
H: Prvo sam šiznila, ali onda sam skužila da je to to, da je to u biti najbolje za svih...
T: Osim za Davora...
H: Pa mislim da je čak i za njega dobro...
T: On će poludit, to ti je jasno...ta firma je jedino što ga drži na životu...
H: Ta firma je moja, na moje ime, moji računi su blokirani, moje ime je na hipotekama, to što on sjedi tamo i igra se sa svojim neuspjelim vizijama poslovanja, umjesto da se socijalizira i ide na terapije, to je njegov problem...
T: A znam. Mislim, to je zapravo dobro, za tebe...
H: Vidjet ćemo...
T: Samo se čuvaj molim te, znaš kakav je on kad popizdi...
H: A znam...Javi mi to za sud
T: Ok *(preko volje)*
H: Čujemo se
T: Čuvaj se
H: Hoću, bok
T: Čao. Čuuus *(mahne rukom u kameru i nabaci smiješak)*

Davor

Prizor 18.

Netko kuca na vrata Davorove sobe. On igra šah sam sa sobom na krevetu.

D: Naaaprijed

Helene ulazi.

H: Hej

D: Oooo pa čemu mogu zahvaliti...

H: Molim te nemoj. *(Privuče stolicu bliže krevetu)*

D: Hoćeš mi se pridružiti? *(kimne prema šahovskoj ploči)*

H: Ne. Moramo razgovarati.

D: Uf, to me odmah podsjeti na tvoju majku.

H: Tata...

D: Jesi poslala ponudu Austrijancima?

H: Nisam.

D: Šta?

H: Nisam, poslala ju je Andrea.

D: Koja Andrea?

H: Andrea koja već dvije godine vodi tvoju tvrtku.

D: Molim?

H: Da. Ja već neko vrijeme radim kao tajnica u Udruzi za djecu s ADHD-om, povremeno.

D: Jel ovo neka šala?

H: Znam da ti je ovo sad šok, ali ja stvarno više nisam mogla.

D: Čekaj, čekaj...ali ja uopće ne znam tu Andreu.

H: Pa zapravo i znaš, sve mailove i izvještaje ti ona šalje...

D: Isuse Bože, Helene, pa ti nisi normalna, pa ta žena onda zna sve...

H: Da, zna sve. I želi preuzeti ured.

D: Molim? O čemu ti?

H: Smiri se...

D: Da se smirim? Dobro jesi ti normalna...? Ti nisi normalna...isuse bože...

H: Molim te me saslušaj...

D: Ja ne znam o čemu ti pričaš Helene...što je tebi...jel ovo neka šala...jel prvi aprila danas?

H: Gle tata, ja ne mogu više ovako...lažem ti već dugo i prezirem sve ovo već predugo, i lažem sebi već jako dugo i prezirem sebe isto toliko...

D: Jesi ti počela ić na neki terapiju? Jer ako nisi, bogami bi trebala...

H: Gle, ured je na moje ime i ja sam odlučila da ga prodam. Ti si već star, vrijeme je da dignesh ruke od toga... a i ova farsa više nema smisla...

D: Odakle ti obraza? Odakle ti obraza lagati me i dolaziti mi sad ovdje s tim budalaštinama? Ja sam sagradio tu firmu i ako treba ja ću je i uništiti! Jel ti to jasno?

(Davor se zajapurio. Helena ustaje sa stolice i izmakne se korak dalje od kreveta.)

H: Uništio si je već davno i ti to dobro znaš. Uvijek si bio megaloman, uvijek si gurao u usta više nego što možeš progutati...

D: Pička ti materina nezahvalna...sve sam ti dao...sve...

H: Da, sve si mi dao...

D: Tajnica? Haha...Ti radiš ko tajnica? Pa ja ću umrijet, nakon svega, jedna arhitektica radi kao tajnica... pa to je sjajno! To je genijalno!

H: Joj to tvoje izrugivanje sa svima... ti živiš samo od kontrole Davore... kontrole drugih...

D: Ja znam upravljati drugima, za razliku od tebe! Koja ne znaš niti sama sa sobom...

Helene šuti i gleda kroz prozor.

D: Jesi rekla Tomasu za ovo? Što on kaže na tvoje budalaštine?

H: Tomas je u Njemačkoj. I razvodimo se.

D: O, pa ti si na putu prosvjetljenja vidim...Kako si ti to zamislila? Od čega ćeš živjeti? Od koje plaće? Tajničke? Tomasova grbača očito više nije opcija... Hah...Znači nema nikog iole razumnog da te spriječi u ovoj smijuriji

H: Firma je u dugovima već godinama...to nema nikakvog smisla više...Andrea će preuzeti samo arhitektonski ured i nastaviti s manjim projektima...ni njoj se više ne da iz šupljeg u prazno...

D: Haha znaš ti što je šuplje i prazno? Tvoj glava! Samo tvoja glupa glava!

H: Ti cijeli život igraš šah samo sa sobom tata. *(trese se)*

D: A s kim sam trebao igrati? S tvojom majkom? Ili tobom?

H: Molim te saberi se. Ti se trebaš posvetiti terapijama i povezat se s ljudima...

D: Kojim ljudima? Ovim leševima ovdje? S kim da se povežem, s onim idiotom Vladom s drugog kata? Ja sam zdrav čovjek, mozak mi je zdrav...a ti me ubijaš...svojim besmislicama i ucjenama...

H: Ucjenama? Ja tebe ucjenjujem?

D: Nezahvalnice nesposobna! Kako te nije sram dolaziti mi s tim budalaštinama...izdajice svoje obitelji...obiteljske stvari dijeliti s nekom tamo zaposlenicom...izrod, eto što si ti...izrod...

H *(bjesni, kipi)*: Još jedna riječ i letit ćeš na ulicu! Jesi me čuo?! Prestat ću plaćat ovo sranje koje ne cijeniš ni dva posto, a košta me puno i previše!

D: Samo probaj!

Davor zgrabi kralja sa šahovske ploče i baci ga prema njoj.

H: Seronjo!

Helene potresena izlazi iz sobe i zalupi vratima. Davor silovitim zamahom ruke sruši šahovsku ploču s figurama s kreveta.

Helene

Prizor 19.

Helene u praznoj igraonici Udruge Buđenje. Šuti, sjeda, ustaje, hoda kroz prostor. Ne govori ništa. Razmišlja, čas je odsutna, kao da se prisjeća nečeg, čas je preplavi bijes, tuga. Plače. Pa se smiri. Hoda gore dolje, kao da pokušava smisliti neko rješenje. U jednom trenu uzme lutku koja sjedi u jednoj od vitrina. Promatra je i okreće po rukama. U jednom trenu silovito joj otkine glavu i baci je o zid.

Helene: Pička ti materina šugava! Kretenu glupi! Cijeli život mi jašeš za vratom! Cijeli život upravljaš sa mnom, manipulatoru jedan! Cijeli život! Tajnica! Pa što sam drugo i bila sve ove godine nego tvoja tajnica! Ti si me na to sveo...a ja sam pristala... Sve što sam ikad htjela si uvijek popljuvao... Kad sam htjela šivat, rekao si da neću valjda biti obična švelja, kad sam htjela glumit, rekao si da su sve glumice kurve, što god sam htjela uvijek si posrao... Jedino kad sam se udala si bio zadovoljan, a i to samo zbog Tomasovih titula, on ti je isto uvijek išao na živce...Mrzim te! I mrzim ovaj svijet u kojem bi te trebala voljet i poštivat! Zašto bi poštivala nekog tko mene ne poštuje! Bit ću što god ja odlučim da ću bit! Pun mi je kurac arhitekture i tebe i glupih, zatucanih seljačina i njihovih ružnih, neukusnih vila koje projektiram dok mi ili ti ili oni pušu za vratom...Kakva jebena arhitektura! Zadnjih pet godina sam samo mjerila jebene stanove i sređivala papirologiju za glupe legalizacije...jer što mi drugo preostaje u ovoj sjebanjoj zemlji... Ništa nisam postigla, ništa nisam stvorila... ucjene, samo ucjene cijeli život...budi lijepa, budi sređena, budi poslušna, uči jezike, budi francuski šarm i grčka božica u ovoj balkanskoj žabokrečini...budi sve što sam ja zamislio da ti budeš...ispunjavaj moje vizije, moje bolesne, naporne, dosadne fantazije...E pa dosta mi je! Dosta mi je svega toga... Radit ću što ja hoću! Uzgajat ću frezije, ako mi dođe... Frezije! (*histerično*) I onda ću ih nabrati i izmlatit ću te s tim frezijama! Ugurat ću ti jebene frezije u usta, jer ti to možeš progutati...jer ti sve možeš progutati, tebi ništa nije velik zalogaj...
Sjedne na pod i uzme lutku bez glave u ruke.

Ne treba mi glava više...uopće mi ne treba... mogu odlučiti sama, mogu odlučiti srcem... ako ga uopće još imam...ako se nije već raspalo...

Rasplače se.

Davor

Prizor 20.

Davor sjedi u sobi i razgovara sa svojim odvjetnikom, gospodinom Pelicarićem.

Davor: Važno je da mi sad vidimo ko je ta ženska i da nađemo načina da je odvratimo od svega toga. Kad nju maknemo iz jednadžbe, sve se samo rješava, Helene nema kome prodati udio, a mi ćemo već vidjeti tko bi mogao preuzeti kormilo.

Zvonimir: Ali Davore, čak i ako maknemo tu žensku, kako se ono zove...

Davor: Andrea

Zvone: ... Andreu, ti si valjda svjestan da sav rizik pada na Helene i da ako ta Andrea igdje zucne, Helene će završiti na sudu...

Davor: Neće završiti na sudu, jer ta ženska neće zucnuti...

Zvone: Ali kako misliš...

Davor: Zvonko, nemoj brinuti moje brige, jesi čuo?

Zvone: Davore, znamo se već koliko? Dvadeset godina?

Davor: Joj evo ga sad ...

Zvone: I prošao sam s tobom sito i rešeto...

Davor: Mrzim uvode Zvonko, ako šta imaš za reći još reci, ja mislim da smo se sve dogovorili...

Zvone: Gle, Davore...znam da želiš spasiti firmu, ali ovo je preriskantno...ja isto imam kćer...

Davor: Svi mi imamo kćeri, jebiga...bilo bi bolje da su bili sinovi...ali šta je tu je... hahah, jel da?

Zvone: Slušaj me... ja to ne mogu...

Davor: Molim?

Zvone: Ne mogu jebote...jednostavno ne mogu...sve je to otišlo predaleko...izgledalo je bezazleno na početku, prebaciš dio na ženu, dio na kćer, vamo tamo namo...ali zapetljao si se Davore...i imaš neprijatelje, ne zaboravi...

Davor: Čekaj, čekaj, čekaj... jel ti to mene sad pozivaš na neku odgovornost?

Zvone: Davore...

Davor:... jer ako da, igraš se s vatrom...znaš...i protiv tebe imam dovoljno materijala...znaš...

Zvone: ... ti si lud čovjek Davore...otkad je Vanesa umrla, ti si lud čovjek...

Davor: Kakve sad veze ona ima s ovim? I odakle ti pravo da spominješ moju pokojnu ženu?

Zvone: Ona je bila zrno razuma...iako si je ti uvijek držao za ukras...

Davor: Za ukras? Oooo pa mora da ti se sviđala, ha?

Zvone: Daj Davore, za boga...saberu se...

Davor: A što ti uostalom znaš o njoj?

Zvone: Znam da si je ti otjerao u grob... *(ispod glasa)*

(Davor bijesno skoči s kreveta i nasrne na Zvonka)

Davor: Otkud ti pravo, a? Pa pizda mu materina, o čemu ti? Imamo toliko posla...a ti...

Zvone: I sad to isto misliš napraviti Heleni...

Davor: Ma daj molim te nemoj mi s tim dolaziti...kako te nije sram?

Zvone: Moraš se urazumiti čovječe... mislim već si jednom nogom u grobu...

Davor: Ti ćeš mi reći, ti znaš gdje sam ja i što sam ja...ma kako te nije sram...nakon svih ovih godina...

Zvone: Ja ti nemam što više za reći. *(Izmakne se)* Jednostavno, moj odgovor je ne.
Zvonko uzima aktovku sa stolice i izlazi. Davor uzrujano zgrabi mobitel. Čuje se glazba. Vidimo ga kako bijesno razgovara i nervozno šeće po sobi, ali publika ne čuje ni riječi. U jednom trenu zgrabi mobitel i svom snagom ga baci o zid. Nasloni se na rub kreveta i odjednom ga nešto presiječe. Uhvati se za srce i sruši na pod.

Prizor 21.

Helen sjedi u sobi i tipka. Pije vino. Ono što tipka prikazuje se na ekranu (video-zidu) iznad nje.

“Ne znam čemu ova šutnja Viktore. Ako sam ja nešto krivo rekla, žao mi je. Mislila sam da smo prijatelji. Mislila sam da ti nešto značim.”

Izbriše zadnje tri rečenice.

“Ne znam čemu ova šutnja Viktore. Jesi dobro? Da se nije nešto dogodilo?”

Izbriše zadnje dvije rečenice.

“Ne znam čemu ova šutnja Viktore. Valjda imaš vremena za natipkati mi tri jebene rečenice.”

Briše riječ “jebene”.

“Ne znam čemu ova šutnja Viktore. Valjda imaš vremena za natipkati mi tri rečenice. Ne tražim ništa od tebe, osim komunikacije. Naravno, ako ne želiš dalje komunicirati, to je u redu. Ali ova šutnja me ubija.”

Dodaje još jednu rečenicu.

“Ne znam čemu ova šutnja Viktore. Valjda imaš vremena za natipkati mi tri rečenice. Ne tražim ništa od tebe, osim komunikacije. Naravno, ako ne želiš dalje komunicirati, to je u redu. Ali ova šutnja me ubija. Jesam ja nešto krivo napravila?”

Viktor

Prizor 22.

Viktor sjedi i tipka. Njegov nasnimljeni muški glas čita.

“Draga moja Helene, bio sam u strašnom poslu zadnjih dana. Dovršavam novi rukopis i zato sam isključio i mobitel i internet. Treba mi koncentracije. Žao mi je zbog razvoda. Da, gadno je to. Stvarno gadno. Ali barem nemate djece, to bi samo sve zakompliciralo. Bojim se da će ova situacija s mojom izolacijom potrajati još neko vrijeme. Tako da mislim da ni od moje suradnje s vašom udrugom neće biti mnogo. Stvarno mi je žao. Ne znam mogu li što učiniti da se iskupim... možda kad se vratim da te odvedem u onaj afrički restoran što se otvorio? Ali ne mogu obećati kad će to biti... Tako je to s nama umjetnicima... E da, pita jedna moja draga prijateljica imate li u udruzi kakve likovne radionice? Ona je slikarica, i bit će u Zagrebu na jesen...pa eto, mogu vas spojiti, ako bude potrebe. Za kraj šaljem ti par Nerudinih stihova:

Znat ćeš da te ne volim i da te volim,

jer živjet je moguće na dva načina,

riječ je samo krilo tišine,

a vatra čuva polovinu studeni.

Volim te da bih te počeo voljeti,

da bih ponovo počeo beskraj,

da te ne bih prestao voljeti nikada:

zato te još uvijek ne volim.

Volim te i ne volim, kao da imam

u svojim rukama ključeve sreće

i nesigurnu sudbinu nesretnika.

Moja ljubav ima dva života da bi te voljela.

zato te volim kad te ne volim

i zato te volim kada te volim.

V.

Helene

Prizor 23.

Viv i Helene sjede kod nje doma i piju kavu. Viv čita nešto s laptopa.

VIV: (čita) Zato te volim kada te ne volim i zato te volim kada te volim. Dobro koji je ovo kurac? Ko je taj Neruda?

Helene: Pjesnik

Viv: Pjesnik. (digne obrvu) Ovaj lik nije sav svoj.

H: A ne znam...mislim barem se javio...

Viv: Ma daj. Vidiš da čovjek nije normalan, citira neke pjesnike, odgovara ti svako trideset godina...mislim ono...

H: A ne znam, meni je nekako zanimljiv

V: A šta ti je zanimljivije to šta će te odvest na večeru u sljedećem životu ili to šta ti se nije javio sto godina?

H: Maloprije si rekla trideset

V: The point is tip je kreten

H: Pa čudan je

V: Svi smo mi čudni, al ovo je nešto drugo. Ovo ima dijagnozu.

H: A svi mi imamo i dijagnozu...

V: Kako hoćeš, ja mu ne bi više ništa odgovorila na ovo...jer na ovo se stvarno nema šta odgovorit... osim ako ti sad njemu ne želiš poslat neku pjesmu... na primjer Voćku poslije kiše...

H: Hahaha, ne želim...

V: Mislim stvarno...

H: E, znaš da sam dobila ponudu od Vesne da mi plate edukaciju za Waldorfsku?

V: Ma daj?

H: Rekla je da vidi potencijal u meni. Da sam bila ok onih par puta što sam je mijenjala, pa da razmislim, ako imam interesa...

Udruga je dobila neka sredstva koja mora iskoristi za edukaciju...a obzirom da već radim tamo...

V: Pa meni to zvuči zanimljivo...Što si joj odgovorila?

H: Pa nisam još ništa, imam vremena...mislim prvi semestar počinje tek u rujnu...

V: Pa super, kažem ti meni zvuči ok...jedna moja kolegica s posla je svoje dijete upisala u Waldorfsku i kaže da je to sjajno...da je to ono miljama daleko od ovog suhoparnog sustava koji mi imamo... i što je najvažnije da se kod klinaca razvija kreativnost, istraživački duh, samopouzdanje...a ne da ih robotiziramo, jebote, svi moraju bit isti danas...

H: Da, a mi smo zbilja svi bili isti u onim keceljama, sjećaš se, pioniri maleni

V: Ne volim te kecelje...nikad ih nisam voljela (*uvijek ekscentrično odjevena u svim scenama, pomalo treš)

H: Ja se sjećam da sam na primanju u pionire jedina imala bijeli džemper s nekih stručkom cvijeća ovako tu (rukom pokazuje prema srcu)

V: Pa to je baš cool

H: Nije meni bilo...htjela sam izgledati kao i svi ostali...svi drugi su imali bijele džempere bez ikakvih pizdarija po njima...

V: Ma daaj

H: Da, i kasnije, stalno sam imala taj osjećaj nepripadanja...mislim nisam ja bila usamljena, imala sam frendice i to, ali nekako uvijek me pratio taj osjećaj... kao da se nigdje ne uklapam.... Ne znam kako to objasniti. I danas se nekad tako osjećam... kao da sam tu, a nisam...

V: Kao da si tu, a nisi? Jel i sad imaš taj osjećaj? Možda ti uopće nisi tu, možda ja pijem kavu s Nerudom hahahah
H: Ma daj Viv... (*nježno je gurne po ramenu*) E, a možda bi ja stvarno mogla pitat Vesnu za te likovne radionice...
V: Joj daj, nemoj. Samo se petljaš dublje u tu priču s njim...
H: Pa možda je žena ok
V: Pa ako se s njim druži onda sigurno nije ok
H: Pa i ja sam se s njim družila, pa sam relativno ok (*smiješi se*)
V: Ključna riječ je relativno
H: Mislim da sam jednom čak gledala neku njenu izložbu... i da mi je bila baš dobra...
V: Ja sam decidirano protiv
H: Drago mi je da ste se izjasnili zastupnice Marković
V: Možete uložiti žalbu zastupnice Janković, ali ona neće biti uvažena
H: Nisam ni mislila (*osmjehne se*) ...Ti nemaš nikakvih trauma iz osnovne škole?
V: Osim tih usranih kecelja i ono kad me Zoran Kovačević gurnuo pa sam slomila ruku...ne baš...
H: Mene je stara stalno gnjavila da joj pomažem po kući...a ja sam mrzila skoro sve kućanske poslove osim pranja suđa...a najbolje je bilo kad bi mi dala da čistim rižu...
V: Čistiš rižu? A kako se to čisti riža?
H: Istresla bi je na tanjur i zadala mi da sva crna ili oštećena zrna odvojim s jedne strane tanjura, a ova bijela i čista s druge
V: Isuse bože
H: Haha da... uvijek bi ta crna i oštećena zrna bacila, a nama je kuhala samo bijela...
V: Pa koliko se sjećam ona i je bila opsjednuta zdravom hranom...
H: Da, to je bio njen način kontrole...i pokazivanja ljubavi...
V: Ironično je to da je umrla od raka želuca na kraju...
H: Da, na kraju nije više ništa ni mogla jesti osim te riže, čiste i bijele...
V: Da, stvarno ironično jebote
H: Ja nikad više nakon toga nisam čistila rižu
V: Ja samo ubacim to sve u vodu i nek se kuha...
H: Da, i ja isto...

Vera

Prizor 24.

Vera dolazi u udругu. Ona i Helena ulaze u dječju igraonicu. Helena primiče dvije male dječje stolice.

H: Oprostite, trenutno su nam svi uredi zauzeti...

V: Ma naravno, naravno, nema problema...slatko je tu među svim tim igračkama... (*osvrne se s osmijehom po prostoriji dok sjeda*)

H: Da, ovo je i meni zapravo najdraža prostorija...

V: Razumljivo...

H: Vi ste slikarica?

V: Ti, molim te...

H: Ti si slikarica?

V: Da...

H: Viktor vas je spominjao...

V: Te

H: Haha, da da oprost, to je neka profesionalna deformacija koju sam dobila dok sam radila u arhitektonskom uredu...

V: A ti si arhitektica?

H: Da.

V: Viktor mi nije to spomenuo...

H: Pa mislim da nisam ni ja njemu spomenula...već sam neko vrijeme aktivna samo ovdje, u udruzi...

V: A, pa lijepo...

H: Kako je on?

V: Viktor?

H: Da...mislim oprostite ako sam predirektna...ali nismo se baš čuli zadnje vrijeme... pa eto...

V: Dobro je, ruka mu je već bolje...

H: Ruka?

V: Da, bio je ozlijedio ruku...u onoj bizarnoj tučnjavi na otvorenju izložbe...bilo je u novinama...mislila sam da ti je možda rekao...

H: Ne, ne, nije mi rekao...

V: Impulzivan je...takva narav...mislim dobar je ko kruh, ali izgubi kontrolu... zbog toga i ima dosta neprijatelja... mislim da to u velikoj mjeri utječe i na njegov rad, ne mislim na kvalitetu, ali znaš kako je to...nekome staneš na žulj, a taj netko zna nekoga tko odlučuje o potporama, ili taj netko tko sjedi u nekom vijeću... i tako... to ga naravno frustrira...ali u biti si uvijek sam sve zakuha...
Helene zainteresirano sluša.

V: Ali dosta o Viktoru...baš sam se navila...uvijek tako kad... ma...ali nismo tu zbog njega, zar ne?

H: Pa donekle i jesmo

Vera je upitno pogleda.

H: Mislim, on vas je, on te je preporučio...

V: A to, da

H: Jeste već prije radili s djecom?

V: Da, u nekoliko navrata...držala sam radionicu prošle godine u domu za nezbrinutu djecu...

H: A, u Maestralu?

V: Da, kako znate?

H: Ma slučajno sam bubnila...bila sam jednom dolje kod njih...

V: Ja nemam djece, tako je nekako ispalo...ali jako volim svoj posao...iako je dosta usamljenički...zato mi trebaju ponekad izleti među ljude...ako me kužiš...

H: Da, mislim ne baš, ali mogu pretpostaviti...

V: Jel imate već neku ideju koliko puta tjedno bi radionice išle?

H: Pa ne znam...vjerojatno dva ili tri...moram još razgovarati s Vesnom...

V: Ima stvarno puno toga što mogu raditi s klincima, dekupaž, mobile, lampione...mislim zbilja svašta...sadiť bilje...

H: Da, da... A jel Viktor još uvijek u Splitu?

V: *(Lecne se)* Jesi me zato zvala?

H: Molim?

V: ..da bi saznala više o Viktoru?

H: Molim? Ne, ne, nikako ne...samo me zanimalo...ne moramo uopće o njemu...oprostite, oprostite...

V: Čuj, ne poznavamo se *(stavi ruku na Heleninu podlakticu)* i ja zbilja ne znam što je bilo između vas dvoje, ali znam dovoljno o njemu da bi mogla ustvrditi da ni jedna žena s njim ne može biti sretna... to zašto žene tako često misle da ih on može usrećiti, to mi je nažalost još uvijek misterija... ali dobro, ja sam lezbijka...pa možda nisam dovoljno objektivna...svakako, ako me odlučite angažirati, planiram jesen i zimu provesti u Zagrebu, tako da stojim na raspolaganju... cv i ako vam treba kakav portfolio, to vam mogu poslati i mejlom... *(ustaje, u želji da se pozdravi)*

H: Žao mi je, nisam trebala spominjati Viktora...

V: Ne, ne, u redu je, ja samo ne volim ove situacije kad te netko preporučí, pa onda svi imaju neka svoja očekivanja...

H: Sve mi je jasno. Hvala vam Vera, što ste došli. Ispričavam se još jednom. Pitanja o Viktoru su bila neumjesna.

V: Zbilja se nadam da ste me zvali jer me mislite angažirati, a ne zbog njega...

H: Ne, ne, stvarno ne...ja sam i pogledala vašu izložbu...

V: A da?

H: Mislim nije bila izložba, nego bijenale čini mi se...

V: Ono...prošle godine?

H: Da, mislim da da. Bila je ona velika slika mora. Mračnog, nekako olovnog.

V: Diptih.

H: Da,ta mi se slika jako sviđjela...

V: Drago mi je čuti...Ta slika, to su emocije...ali one koje potisnemo duboko... pokušala sam stvoriti boju koju more ima u dubini, iznutra...

H: Mislim da ste uspjeli...

V: Ah, hvala vam, ja uvijek nekako sumnjam...ali lijepo je čuti da ste nešto osjetili dok ste je gledali...

H: Jesam, da...mislim da je to bio... strah

Vera je zainteresirano promatra. Svjetla se gase.

Andrea

Prizor 25.

Zvonko sjedi i zapisuje nešto za svojim stolom u uredu. Andrea i Helene sjede sa strane. Andrea je poslovno odjevena. Odaje dojam odlučnosti.

Zvone: Evo drage moje, papiri su gotovi. Ovi ovdje su samo za tebe Helene, ovo je sve znači što mi moraš potpisat za zatvaranje, ovo je izjava o odgovornosti... *(stavlja spise jedan do drugoga sistematski)*, ovo ovdje, ovi su za tebe Andrea...

Andrea: Da vidimo, uzima ugovor u ruke i čita ga...

Zvone: Ti ćeš Helene morati još ostati zbog onoga...

Helene: Ok... *(isto čita neke spise)*

Andrea: Ovo ćete sve poslati još i Magdiću, da on prekontrolira, i ja vam onda sve donesem u ponedjeljak, može?

Zvone: Nema problema

Helene s papirima u rukama sjedne na veliku crnu kožnu sofu. Andrea joj prilazi. Zvonko nešto petlja po papirima za stolom.

Andrea: Drago mi je da je končano gotovo.

Helene: I meni.

Andrea: Mislim da će mi sada biti puno lakše. Vaš otac je bio...

Helene: Sve znam...

Andrea: Ako uspijem realizirati sve što sam zamislila, sigurna sam da će biti puno uspješnije nego li dok je on dirigirao...

Helene: Zapetljao se, a i to mu je bila jedina preokupacija, ko djetetu omiljena igračka...

Andrea: O, a kad smo ko djece *(Andrea baci pogled na sat)* danas ih ja kupim...

Helene se osmjehne.

Andrea: Znam da jako želite dijete, al vjerujte mi kad vam je bivši muž kreten to sve postaje jako naporno...mislim volim svoju djecu, ali...da mi nema dadilja, skočila bi kroz prozor...Srećom Filip, moj partner, ne želi djecu, i bolje da je tako, jer ja više ne mislim rađat... Ne volim pričati o svom bivšem mužu...Uzrujam se, a to si ne mogu dozvoliti *(Nabaci široki osmjeh, zgrabi svoju torbu i ustane).*

Helene se nasmiješi.

Andrea: Samo ću vam reći da mi je udaja za pisca bila najveća greška u životu...

Helene: On je pisac?

Andrea: Zaboravite da sam ga i spomenula. Držimo se onog što je važno. *(Pružaj joj ruku)* Hvala na svemu Helene. I sretno.

Helene zbunjeno pruža ruku.

Zvonko: *(Ustaje za stolom)* Moje dame, mislim da je to to, papire ste uzeli Andrea...ti ćeš Helene još ostati da ti objasnim neke stvari...

Andrea: Hvala vam, gospodine Pelicarić, čujemo se u ponedjeljak...Doviđenja!

Andrea odlazi. Helene prilazi Zvoninom stolu.

Helene: Jel ti znaš tko je njen bivši muž?

Zvone: Mi odvjetnici sve znamo, draga moja. A što te to tako zanima?

Helene: Ma tako, samo pitam

Zvone: Nemoj se ljutiti, ali malo sam istražio o njoj. Vulf, onaj neki pisac. Sin od onog što je bio u saboru...

Helene: Aaaa

Zvone: Pa znaš je već tri godine, a ne znaš tko joj je bivši muž

Helene: Ona je vrlo distancirana, jedva da smo ikad i kavu popile

Zvone: Pa kako si je onda procijenila jebote...da baš ona može biti upućena u sve...

Helene: Ne znam, od prvog trena kad sam je vidjela, vjerovala sam joj... ne znam kako...jednostavno... imala sam povjerenja...

Zvone: A, pa ona je žena zmaj, to se odmah vidi...ali ja nikome ne vjerujem...takva mi je narav, a i priroda posla...

Zvone ustaje i nalijeva si viski.

Zvone: Moram ti nešto reći Helene...

Helene ga upitno promatra.

Zvone: Bio sam kod tvog oca onaj dan kad ga je strefilo...

Helene: On te pozvao?

Zvone: Da. Nije to sad važno....

Helene: Kako nije? Što je htio?

Zvone: Htio je razgovarati o firmi...slušaj me Helene...

Helene: Stanje mu je kritično, to znaš...

Zvone: Znam. Zato ti i moram reći ovo što imam...molim te sjedi....

Helene, koja je do tada hodala po uredu, konačno sjedne u jednu od sofa.

Zvone: Tvoj otac ima dugove.

Helene: Pa to mi nije novost Zvone

Zvone: Tvoj otac ima puno veće dugove od onih koje ti misliš da ima...Prodaja udjela Andrei ne može pokriti niti četvrtinu...

Helene ga šokirano promatra.

Helene: Zašto mi to nisi prije rekao?

Zvone: Zato što me on tražio da šutim...ali sad, kad postoji mogućnost da umre, želim te pripremiti na to...

Helene: Jel ja preuzimam njegove dugove ako umre?

Zvone: Ako preuzmeš nasljedstvo, preuzimaš i dugove.

Helene: A ako ne?

Zvone: Ako se odrekneš svega, dugovi nisu tvoja briga.

Helene: Svega?

Zvone: Svega Helene, sva tri stana u Zagrebu, oba poslovna prostora, nekretnina u Splitu u Dubrovniku, auta, udjela u hotelu, udjela u tvornici, svega.

Helene: To je ništa.

Helene: Isuse buže...(glas joj podrhtava) ...nakon svih ovih godina...dobijem ništa...(oči joj se pune suzama)... nakon svega...

Zvone joj prilazi i stavlja ruku na rame.

Zvone: Moglo je bit i gore Helene...puno gore...

Helene: I što sad? Što da sad radim? Isto kao što sam ovisila o njemu, da sad ovisim o Tomasu?

Zvone: Helene, ti si pametna i sposobna žena. Ne zaboravi da si godinama zapravo vodila njegovu firmu.

Helene: Mene to više ne zanima.

Zvone: U redu je ako te ne zanima. Samo ti hoću reći da sve što ti je potrebno za dalje, imaš u sebi.

Helene: Ništa...

Zvone: Ima još jedna stvar, nije važna, ali je čudna, nisam imao pojma... Tvoj otac je godinama uplaćivao pozamašne iznose UNICEFU.

Helene: Molim?

Zvone: Tvrdio je da su sve naše udruge kriminalci i mutikaše i samo je njima vjerovao da će novac zaista završiti gdje treba.

Helene: O kolikim iznosima govorimo?

Zvone: Ma nije sad to važno, eto samo sam ti htio reći, da znaš to o njemu...

Helene: Nije važno? Ne, pa zašto bi bilo važno...cijeli život znači pomaže djeci, moj otac svetac, a svoje vlastito dijete ostavi u dugovima do grla! (*Rasplače se.*)

Zvone: Smiri se mila, smiri se...sjeti se da imaš obitelj, imaš Tomasa...još si uvijek mlada da sve počneš ispočetka...

Helene (*kroz suze*): Ništa ja nemam, ništa...

Viktor

Prizor 27.

Helene i Viktor sjede u afričkom restoranu. Viktor i dalje ima zavijenu desnu ruku. Jede lijevom tokom cijelog razgovora.

Helene: Nisam očekivala...

Viktor: ...što? Da ću te stvarno odvest u afrički restoran? Haha

Helene: Ma ne, nego...da ćeš tako brzo doć...činilo mi se da imaš puno posla...

Viktor: Pa i imam, strašno puno...moram dovršit ovaj projekt o izbjeglicama...pa ću se onda vratiti romanu...idem sutra za Grčku, pisat ću o kampu u Idomeniju...tamo je sad ludnica...a to se sve uklapa u taj europski projekt u kojem sudjelujem...jedan lik iz Francuske će snimati, a ja ću napraviti popratni tekst i montažu, u biti ne znam tko će montažu, možda bi čak i ja mogao...ali...

Helene: A o čemu pišeš?

Viktor: Molim?

Helene: Mislim u romanu?

Viktor: A to. Pa glavna tema je ekološki aktivist koji protestira protiv nuklearnih elektrana.

Helene: Zanimljivo...

Viktor: To je zapravo istinita priča o tipu u Njemačkoj koji se sedamdesetsedme zapali u svrhu protesta protiv tadašnje politike SPD-ovaca koji su podržavali gradnju nuklearke...

Helene: O bože...

Viktor: Mislim treba to još dobro razraditi...ali zanimljivo je to da dok ovi naši idioti razglabaju o gradnji nuklearke, a susjedni nam idioti ih zaista i grade...da Nijemci svoje nuklearke zatvaraju i okreću se obnovljivim izvorima energije...i to oni koji potencijala za takvo što nemaju ni približno koliko mi. Ali kod nas je nažalost zdrav razum oduvijek u deficitu...

Helene prebire po tanjuru. Prati ga, ali njen interes nije autentičan.

Helene: Viktore...

Viktor: Mmmm pa ovo je odlično...nisam nikad prije ovdje bio...a ni u Africi...

Helene: Viktore...

Viktor: Mhm?

Helene: Nisam ti odgovorila na zadnji mail...

Viktor: O, pa ne ljutim se ako to misliš...sigurno si imala posla...ja kad sam se razvodio sam bogami imao puno posla hahaha

Helene: Ne, nije to...nisam zapravo znala što da ti odgovorim...

Viktor: Zbunio te Neruda haha jelda

Helene (*osmjehne se*): Pa između ostalog...

Viktor: Taj je Neruda isto bio lud...mislim genijalno lud...

Helene: Ne znam baš puno o njemu...ali nisam shvatila onu pjesmu...

Viktor: Pa poezija se ne mora shvatiti, nego osjetiti

Helene šuti. Promatra ga nekako blagonaklono.

Helene: Mislim da sam upoznala tvoju bivšu ženu

Viktor: U jebote, otkud sad to?

Helene: Jel se ona zove Andrea?

Viktor: Da. To ti je inače muško ime.

Helene: Pa ona je sad preuzela firmu mog starog...

Viktor: Ma daj...hahaha...koji mali svijet...

Helene: Vi niste baš u dobrim odnosima?

Viktor: Ne, nismo. Čuj, radije ne bi o njoj...

Helene: Pa mogao si mi reći da imaš djecu...

Viktor: Pa rekao bih ti...kad bi već došli do toga...

Helene: Meni se to čini važnija informacija od ne znam, nuklearnih elektrana...

Viktor: Kako za koga

Helene ga zabezegnuto promatra.

Viktor: Jel ti se javila Vera?

Helene: Je. Počet će uskoro vodit radionice kod nas. Jako je draga...

Viktor: Super je Vera. Jedina moja prijateljica koju nisam povalio hahahah

Helene se kiselo nasmiješi.

Helene: Pa mislim da i nije baš jedina

Viktor: Haha, da u pravu si...znaš odlučio sam sada malo biti sam...shvatio sam da imam te neke čudne mehanizme sa ženama...

Helene ga upitno promatra.

Viktor: Mislim možda to ne bi trebao tebi govoriti, ali tebe zbilja smatram za nekog bliskog...

Helene: Kakve mehanizme?

Viktor: Pa ono, dok god ja moram trčati i truditi se i to...to mi je super...ali čim osjetim da je druga strana zagrizla, da se ono fokusira na mene...tu gubim već interes...mislim nekad seks bude toliko dobar da odlučim nastaviti...iako me zapravo više ne zanima... ne znam jebote, baš sam to nedavno pričao Veri, ja uvijek nekako padam na te neke inferiorne žene...znaš, ono što me gledaju ko boga...ili na neke što su otvorene prema svima, svi su im super, te me uvijek sjebu...

Helene ga zbunjeno promatra.

Helene: U kojoj sam ja kategoriji?

Viktor: Ti si u zasebnoj kategoriji (*smiješi joj se*)

Helene: Hm...

Viktor: Uvijek mi je drago kad te vidim...i baš mi je lijepo pričati s tobom...

Viktor odloži pribor na prazan tanjur.

Viktor (*pokazuje glavom prema praznom tanjuru*): Meni je ovo bilo odlično.

Helene: Fino je bilo.

Viktor: Moramo ponoviti. (*osmjeh*)

Helene: Da (*slabašno klimne glavom*)

Viktor: Znaš, nisam baš pri lovi ovih dana...mislim znam da sam ja zvao...

Helene zuri u njega. Svjetla se gase.

Prizor 28.

Na video zidu se pojavljuje velika osmrtnica. Čita je Tomasov nasnimljeni glas.

“Tužnim srcem javljamo rodbini, prijateljima i znancima da nas je dana 21.11.2017. u 73. godini života napustio naš voljeni seronja, narcis i megaloman

DAVOR MAJETIĆ
pok. Mladen
1944.-2017.

Pogreb ne baš tako dragog nam pokojnika obaviti će se u četvrtak, 23.11.2017. u 15 sati na gradskom groblju Mirogoj. Ožalošćeni: skoro pa nitko, osim par poslovnih partnera. Umjesto cvijeća dati prilog centru za istraživanje utjecaja imunoglobulina na seksualni život Tomasa Jankovića.”

Prizor 29.

Helene i Tomas u crnini nakon sprovoda dolaze doma.

Tomas: Jebote nećeš vjerovat što sam sinoć sanjao

Helene: Što?

Tomas: Ma totalno bizarno, da čitam osmrtnicu za Davora u novinama...

Helene: Pa to nije uopće bizarno...

Tomas: To nije, ali sadržaj je bio...

Helene: Umorna sam Tomas...strašno sam umorna...

Tomas: Znam. Al možda je sve ovo zapravo dobro. Nije se mučio...nije umirao u bolovima...sjeti se samo mog starog... A i tko zna što bi dalje bilo, ja nisam siguran da bi on to sve tek tako pustio...

Helene: Nije imao izbora Tomas, pustio bi...

Tomas: Nisam baš siguran

Helene: Svašta mi je izgovorio doduše, kad smo se zadnji put vidjeli...

Tomas: Pa to nije nešto novo

Helene: Nije, da. Ali ima nešto novo...

Tomas: U vezi Davora?

Helene: Neću dobiti ništa...

Tomas: Šta ništa?

Helene: Ništa znači ništa Tomas. Nema ostavinske rasprave. Bila sam kod Zvone kad smo potpisivali papire za Andreu...

Davor je bio u puno većim dugovima nego što sam mislila...I ako prihvatim išta od nasljedstva, i dugovi su moji....

Tomas: Pa možda bi ako prodaš neke nekretnine mogla prebiti dug...

Helene: Hah, Tomas, da, da. To bi bilo moguće, da ja ne pričam o milijunskim dugovima...

Tomas: O bože, nisam imao pojma da...

Helene: Nisam ni ja znala Tomas...

Tomas šuti i gleda u prazno.

Helene: A osim toga hahaha bio je i humanitarac...

Tomas je upitno pogleda.

Helene: Da, financirao je UNICEF...i to s vrlo izdašnim iznosima... izgleda da je jako volio djecu, a mi to eto nismo znali... hahaha (*njen smijeh je na granici hysterije i očaja*)

Tomas sjedne do nje i zagrli je.

Helene: Molim te ostani par dana

Tomas: Naravno, pa nisam ni uzео povratnu

Helene ga zagrli i počne ridati.

(...)

Tomas: Hoćeš da naručimo nešto za jest?

Helene: Može. Iako nisam baš gladna.

Tomas si toči viski.

Tomas: Hoćeš piće?

Helene: Ne, skuhat ću si čaj.

Tomas: Oke

Tomas sjedne na kauč s pićem u rukama. Čuje se kako Helene ulijeva vodu u kuhalo za čaj. Zatim se vrati u dnevni i sjedne na sofу pokraj kauča na kojem sjedi Tomas.

Helene: Žao mi je zbog onog

Tomas: Čega?

Helene: Ma onog s onim tipom...mislim da je to bio samo očaj Tomas, nemoć zbog svih tih neuspješnih oplodnji...

Tomas: Ne moramo sad o tome...

Helene: Ma da... (*uzdahne, šuti neko vrijeme*) Bio si rekao da ste nešto važno otkrili...?

Tomas: Što?

Helene: Pa bio si rekao da imate neko otkriće gore...

Tomas: A to, da da, u vezi proteina...malo je komplicirano...

Helene: Pa možeš pojednostavniti, za mene...

Tomas: Pa ne znam baš koliko se to da pojednostavniti ...

Helene: Pa probaj...

Tomas: Znaš da su proteini uz vodu glavna, najvažnija stvar u tijelu

Helene: Toliko sam naučila uz tebe (*smiješi se*)

Tomas: Dakle oni sve tvore, sve organe, kožu, kosu, srce, mozak...

Helene: Da...

Tomas: Upravljaју svim procesima stanice...ali ne mogu se sami umnožavati...

Helene: Hm, zanimljivo...

Tomas: Umnožavaju se pomoću aminokiselina, to su te njihove karike u lancu i one se u ribosomima spajaju u polipeptidni lanac. Tako nastaje molekula bjelančevine. Određena kombinacija tih molekula upravlja biološkim funkcijama stanice. Ne znam jel me pratiš...Ali ako se promijeni redoslijed samo jedne karike u lancu, nastaje nova bjelančevina, znači potpuno nova osobina...Kužiš?

Helene (*izdahne*): Recimo da da...

Tomas: Molekule se sastoje od atoma, to znaš

Helene: Znam

Tomas: To je isto prezanimljivo...mislim sad istražujemo te dipole...to su molekule kojima se težišta pozitivnog i negativnog naboja ne poklapaju zbog razlike u elektronegativnosti...ali usprkos tome između tih dipola postoje privlačne sile...i nekad ako dođu dovoljno blizu...usprkos tom odbijanju istih naboja...

Čajnik počne pištati.

Helene: Mislim da sam se malo pogubila... (*ustane i krene prema kuhinji*)

Tomas: (*ostaje sam, govori glasnije*) ...usprkos tom odbijanju, nekad ipak uspiju ostati zajedno...

Helene (*viče iz kuhinje*): Ne čujem te!

Svjetla se gase.

Prizor 30.

Helene i Vera s djecom u Udruzi.

Vera: Znači sad u proljeće iz sjemenke počnu rasti nove...šta?

Roko: Nove guzice! *(Helene sjedi do njega i strogo ga pogleda. Dječak se smijulji.)*

Lana: Nove biljke...

Vera: Bravo, Lana, tako je, nove biljke

Vera: I sad kad napravimo naš hokus pokus, uskoro ćemo moći gledati kako se to sve odvija...Dakle svi imate staklenke, jel tako?

Djeca u glas: Daaaa

Vera: Prvo moramo namočiti i isprati staklenku iznutra...

Helene skupa s djecom uranja staklenke u posudu s vodom.

Vera: ...a onda ide salveta...znači ovako *(demonstrira dok objašnjava)* ...ćemo salvetu presaviti u rolu i onda ćemo je prilijepiti uz staklo...ovako...*(drvenom kuhačom slijepi salvetu uz vlažni rub staklene stjenke)*

Helene pomaže djeci na naprave isto.

Vera: ...a zatim ćemo ovaako kroz malu rupicu ugurati zrno graha, znači između stakla i salvete...i tako možemo još koji recimo ubaciti...ali da su malo udaljeni jedan od drugih...i onda još malo vodice dodamo na salvetu...

Roko: Ja sam gotov!

Vera: Bravo Roko, daj da vidim... *(popravlja mu malo)* ...odlično...i sad je odnesi tamo kraj prozora, iznad radijatora... *(dječak je poslušao)*

Vera: I znaš što ti je zadatak sad narednih dana...*(okrene se prema drugoj djeci)* i vama svima... Svaki dan malo namočiti salvetu...

Maja: *(ponavlja sebi u bradu)* Svaki dan malo namočiti salvetu...

Vera *(čuje je i nadoveže se)*: Da, i ako to budete radili svaki dan, vrlo brzo će grah nabubriti i iz njega će početi rasti sićušno, malo korijenje...

Lana: Prema gore?

Vera: Ne, ne...korijenje raste prema...?

Roko: Dolje!

Vera: Tako je, prema dolje...A tek onda idu mali zeleni izdanci...prema gore... Jel tako? *(nasmiješi se Heleni)*

Helene: Tako je *(odvratila uz smijeh)*

Djeca uspoređuju svoje staklenke i nose ih na prozor.

Vera *(prema Helene)*: Kad Tomas dolazi?

Helene: U četvrtak...Malo je rastrgan, ali sad je tako...gore dolje... *(smiješi se)*

Lana: Teta Vera, Roko mi je rekao da će mi baciti staklenku...

Helene: Roko! Šta smo rekli za... *(krene prema djeci)*

Vera baca ostatke salveta u smeće. Glazba se pojačava. Svjetla se gase.

(...)

Zadnji prizor: video-zid, krupni plan

Tri teglice na prozoru udruge. Iz jedne su već izrasle tri biljke. Iz druge je tek počelo korijenje i izdanci. Iz treće se nije dogodilo ništa, grah se samo smežurao.

Kraj